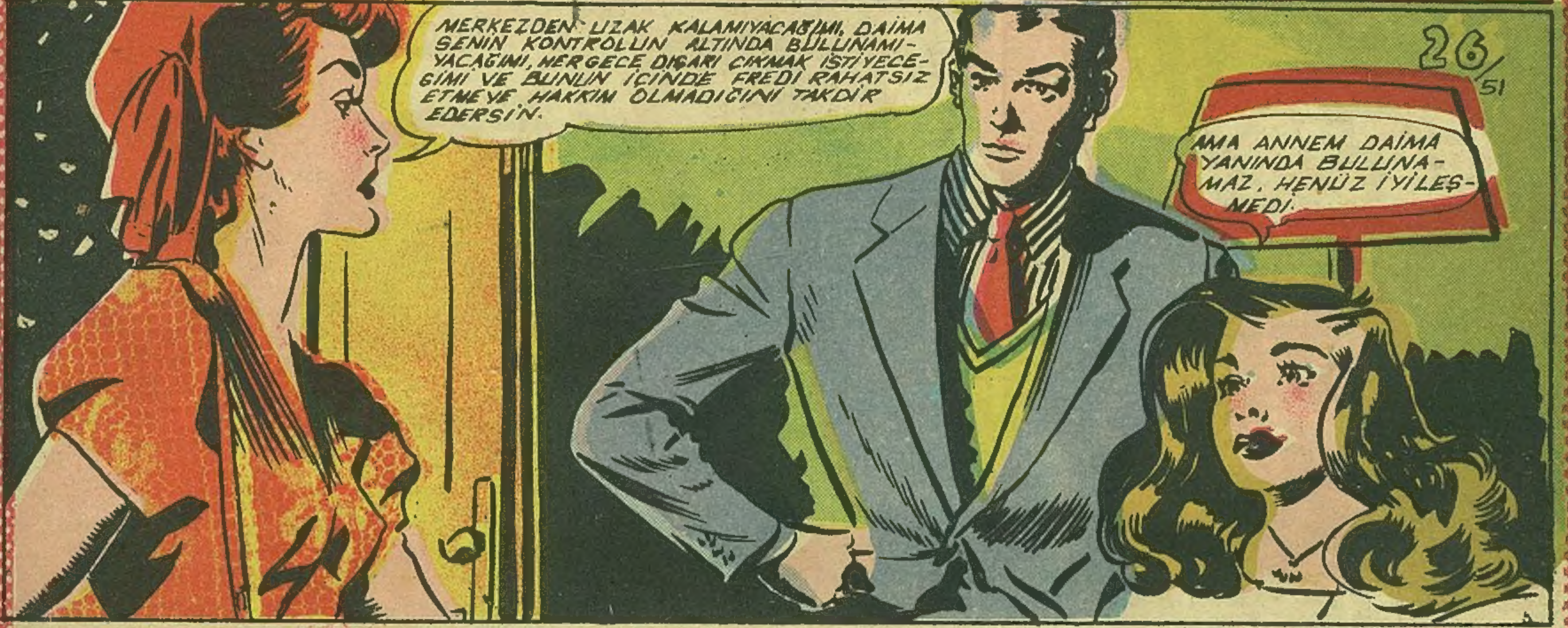

BİNBİR ROMAN

Cilt: 2 - Sayı: 26 - 25 Kuruş

9 - Kasım - Çarşamba - 1948

KRISSI NE YA
DACAĞINI Bİ
MIYOR. ANN
Sİ VESELOF-
Kİ İLE KONUŞ
MASINI TAV-
SIYE EDİ-
YOR. ONUN
GILDANIN
MEVCUDİYE-
TİNDEN ASK
LARI MAHSU
LÜOLAN BU
EVLAĞINDA
HABERDAR
OLMASI LA-
ZINDIR. LA-
KİN KRİS-
Sİ FREDİ-
DE ÇOK SEV
DİĞİNDEN
ONDAN AY-
RILMAKTAN
ONU KAYBET
MEKTENDE
KORKMAK-
TADIR. TAN
BU SİRADA
ZİL ÇALAR.
KRİSSI KO-
ŞARAK KA-
PIYI AÇAR.

26/52

BURADAMIDIN?

ANNEME. GE-
LEGEĞİNİ SANA
HABER VERMİŞTİM.

HATIRINDA ÖYLE BİR
ŞEY KALMIŞ AMA PEK FAR-
KINDA DEĞİLİM. MAHAZA
GELDİĞİNE İYİ ETTİM. ÇÜNKÜ
SİSLİ BİR GECE! GECENİZ
HAVIRLI OLSUN BAYAN AN.
KRİSSİNİN ŞEHRE İNNESİ
HOŞUNA GİTMİYOR. ONUDA
ALIR GÖTÜRÜ-
RÜM.

LİMANDA
VESELOF-
KIYI BEK-
LEYEN PRES-
TİŞKARLARI
ARASINDA
GİLDADA
BULUNMAK-
TADIR.

TİPKİ TAHAYYÜL ETTİĞİM
GİBİ İNİŞ.

SAĞLARI KIR BİR RENK ALMI-
YA BAŞLADIKTAN SONRADA GÜZELLEŞ-
MİŞ OLAN SERİ İLTİFATLARI NEZAKETLE
KABUL EDERKEN GİLDAYI GÖRÜP ONA
DOĞRU İLERLER.

BİR DAHA EVVELCEDE
TANIŞMIŞTIK DEĞİLMI?
AMA NEREDE OLDUĞUNU
HATIRLIYAMADIN DOĞRUSU!

HAYIR, MAESTRO,
HIÇ BİRBİRİNİ-
Zİ GÖRMEDİK.

HALBUKİ BUTEBESSÜN,
YÜZÜKİ BU İFADE BANA
BİR ŞEYLER HATIRLATIYOR.

MAESTRO, BEN
GILDA. SİZ
BİR ÇOK NEK-
TUPLAR VAZ-
DİM.

ARKASI VAR.

King-Street sokağı 75 numarada-ki apartıman kiracıları, Londra polisine, haber ulaştırmışlardı. Aynı apartımanın küçük dairelerinden birinde oturan Charles Ruffer, o gün, sabahdan beri evinden çıkmamış, hayatta olduğuna dair, en ufak bir işaret vermemişti. Sütçünün süt şişeleri, ekmeğinin ekmeği, hâlâ kapının önünde duruyordu...

Bunun üzerine polis, apartıman kapısını kırarak içeriye girdi ve Ruffer'i oturma odasındaki divanın üstünde, kalbine bir bıçak saplı bir halde, ölmüş buldu. Ölüm, saatlerce evvel ve her halde gece esnasında vukubulmuştu. Yazı masasının bütün çekmeceleri çekilmiş ve her tarafı allakbullak edilmişti... Üstelik, yazıhanenin hemen dibinde genç bir adam da kıvrılmış, ölmüş, yatıyordu. Polis doktoru, Ruffer'i muayene ederek kalbine giren bıçakla öldüğünü tesbit etti. Sıra, öteki ölünün muayenesine gelince, bunun, meşhur haydut ve kaatil James Föoler olduğu derhal anlaşıldı. Föoler, ne zamandır polisin harıl harıl aradığı bir adamdı. İki polis memuru nu öldürmüştü.

Burada vaziyet gayet sarıhtı. Föoler, her nasılsa apartımana girmiş, uyuyan Ruffer'i bir bıçak darbesiyle öldürdükten sonra yazıhaneyi karıştırıp soymağa savaşıp ve oracıkta ölmüştü. Ama nasıl? Doktor, muayene neticesinde «Kalp durması» tesbit etmişti. Yani ya Föoler, füc'eten ölmüştü. Bileklerinde bir iki sıyrıktan başka, ki bunlar da her halde yazıhaneyi zorlarken olmuştur, vücudunda hiçbir yara bere izi görülüyordu.

Komiser Knight, önce bu iş üzerinde fazla kafa yormıya lüzum görmedi. Föoler bir cinayet işlemiş, sonra her ne sebeple ise, kendisi de öterek cezasını bulmuştu. Mesele basitti. Cesetler kaldırıldı. Daire mühürlendi ve çıkıp gittiler.

Fakat evden ayrıldıktan sonra genç komiserin aklını, fikrini hep kaatilin füc'eten ölmesi meselesi işgal etti Nasıl olurdu bu iş? Otuz beş yaşlarında turp gibi bir adam olan Föoler'in kalp durmasından ölmesine nasıl inanılırdı? Her hangi müthiş bir heyecanın bu adamı öldürmüş olabilmesi ihtimaline akıl, sır erer miydi? Föoler, bir defa suçüstü yakalanınca tabancasını çekip iki polisi yere sermek suretiyle öyle gürültüye pabuç bırakacak soyundan olmadığını göstermiş bir adamdı. Bu itibarla Föoler'in, velev üçüncü bir kimse tarafından suçüstü yakalanmış da olsa, heyecan ve korkuya kapılıp kalbi durarak ölecek kıratıda bir insan olmadığı muhakkaktı. Hem zaten, haydut, üçüncü bir şahıs tarafından yakalanmış olsa; bu üçüncü şahsın vama kayı hemen polise haber verinceğinden de şüphe etmemek lâ-

Müthiş Gözler

Nakleden: Selman EFE

zımdı. Evden hiçbir şey çalınmamış olduğuna göre, bu üçüncünün de bir hırsız olması ihtimali yoktu. Demek oluyor ki Föoler'i her hangi bir kimse suçüstü yakalamış değildi. O halde neydi bu, nedendi? Nasıl olmuştur da Föoler gibi soğukkanlı bir haydut bile müthiş bir korku ve heyecan geçirerek, kalp durması neticesinde ve anide ölmüştü. Neydi bu korku ve heyecanın sebebi?

Komiser, bunları bir türlü kafasından atamadığını görünce, hâdisenin geçtiği odayı bir kere daha gözden geçirmeğe karar verdi. Bir saat kadar sonra tekrar eve girdi. Odada hiçbir değişiklik yoktu. Yalnız, iki ceset kaldırılmıştı, okadar...

ufak odada, kendisinden başka kimse bulunmadığı, aşıkâr değil miydi? Fakat yine de birisinin kendini kolladığı hissini, içinden söküp atamıyordu. Knight, bu düşünceleri esnasında hâlâ yerinden kımıldanmamış, bir yandan da gözleriyle boyuna etrafı araştırmakta devam etmişti.

Birden, bakışları, yazıhanenin berisinde, küçük bir masanın üstünde duran yuvarlak bir kavanoza takıldı. Bu kavanozun içinde, ufak bir hayvan vardı ve bu hayvan, iri gözlerini kendisine dikmiş, bir dakika ayırmamacasına bakıyordu. Komiser, kavanoza yanaşıp hayvana yakından bakmak istediye de, ileriye doğru bir adım atmaya muvaffak o-

mahvolmuş demektir.

Komiser, ömründe ilk defa korku nedir, duydu... Bütün dehşetiyle bağırıp, yırtındı ve ortalığı: "İmdat!" diye inletti. Can korkusunun titrekliliğini bütün heybetiyle hissettiren bu ses, binada ve sokakta çın çın öttü. Allahtan, evin kapısını kapatmamıştı. Adamları içeri girebileceklerdi. Bunu zorlukla akıl ettiği sırada, polis memurlarından bir ikisi, kapıları ardına devirircesine odaya doluştular.

Knight'ı hâlâ, kavanozu dik dik süzer bir halde, taş kesilmiş gibi buldular. Komiser, polis memurlarını görünce, zorlukla ve inilti bir halde:

— Beni buradan götürün!

Diyebildi. Sürüklercesine götürüp mutfaka soktular. Bitkin bir halde bir şkemlenin üstüne çöktü. Kendisine sorulan suallere hiç bir cevap veremiyordu ve kendine gelinceye kadar da bir çeyrek saat geçmesi icap etti. Toparlanıp ayıldığı vakit, artık cinayet gecesinin de sırrını gözmüş bulunuyordu:

James Föoler, o gece eve girmiş, odaya sokulmuş, bir bıçakla ev sahibini öldürdükten sonra yazı masasının başına geçip çekmeceleri karıştırdığı sırada birdenbire bir çift gözün kendisine baktığını hissederek aranmış ve şüphesiz kavanozu görmüştü. O andan itibaren haydut, kurbağanın ipnotize eden bakışlarının tesiri altında kalmış ve tamamen felç olmuş gibi ufak bir hareket bile yapamaz olmuştur. Föoler, kendi iradesine hâkim olmak istidatını gösteren bir hayvanın irade-

Komiser, bir çift esrarengiz göz tarafından kollandığını hissedince bakışlarını kavanoza çevirdi.

Knight, kaatilin ölü bulunduğu yerde durdu. Düşünceli düşünceli, çekmeceleri karmakarışık edilmiş yazı masasına baktı. Her halde kaatil de bu vaziyette durmuş olacaktı. Komiser, düşünüyordu. Kaatil bu vaziyette durunca, öldürdüğü adamın cesedi, arkasında kalmıştı. Peki o anda ne olmuştur ki kaatil ölüvermişti?..

Komiser, düşüncelerinin burasına gelince, içinde bir rahatsızlık hissederek gibi oldu. Ona öyle geliyordu ki odanın içinde bir çift göz, hiç durmadan kendisini süzüyordu. Knight, bakışlarını çevresinde gezdirerek, kendini seyreden gözleri arayıp bulmaya çabaladı. Oda, bombostu. Fakat kendisini bir çift gözün seyrettiği hissini de içinden bir türlü atamıyordu. Tecrübeli bir adamdı. Ömrü boyunca korku nedir bilmemişti. Fakat içinde okadar esrarengiz ve korkunç bir tazyik hissetmeğe başlamıştı, ki bu duyguyu nasıl üstünden atacağını bilemez olmuştur... Bir ara, evhamlandığını sanarak omuz silkip bu haline gülümseyecek oldu... Öyle ya, şu anda, bu

lamadı. Görüyordu. Bu, oldukça iri bir kurbağaydı. Güzel tuhaf bir hayvançık... Fakat iri gözlerinin sabit bakışları ve bu bakışların insanı ipnotize edip iradesinin tesirine alan müthiş dikilişleri hakikaten korkunçtu... Knight, bütün vücudunun âdeta tutulmuş gibi olduğunu, elini ve kolunu oynatamayacak bir hale geldiğini gittikçe hissediyordu. Bir kurbağa tarafından büyülenmek!.. Ne garip şeydi bu yarabbi?.. Evhamına gülüp geçmek istedi ama ne mümkün!.. Dakikalar geçiyor ve komiser hâlâ yerinden kıpırdanmıyordu. Gittikçe irade kuvvetinin, kendi kendini kontrol kabiliyetinin sıfıra indiğini hissetmekteydi. Son bir gayretle silkinmek, yerinden fırlamak istedi. Hayır!.. Yapamadı...

O zaman içinde müthiş bir korku hissetti. Artık iradesiz bir mahlûk haline gelmeğe başladığını seziyordu. Biraz daha vakit geçerse mahvolacaktı. Henüz düşünme kabiliyetini kaybetmemişken bunu önlemesi, bağırması, imdat çağırması, kendini kurtarması lâzımdı. Evet, evet, birkaç dakika daha geçerse

siyle müthiş bir mücadeleye, bir ölüm kalım savaşına girişmiş olmalıydı. O, imdat da istiyemezdi. Zira o takdirde işlediği cinayet meydana çıkardı. Binaenaleyh hayvanın ipnotize eden gözlerinden yakayı kurtarmak için bütün iradesini harekete getirerek kendini zorlamış ve nihayet bu müthiş gayret sarfı yüzünden okadar yorulup bitkin düşmüştü, ki neticede doktorun "Kalp durması" adını verdiği ölüm vukubulmuştu.

Anlaşılan, sahibi ölen hayvan, bunu hissetmiş olacaktı, ki odaya sonradan giren komiser'i de efendisinin ölümünden mes'ul tutup, onu da müthiş bakışlarıyla öldürmek istemişti.

Knight, bu inanılmıyacak hâdiseden sonra meşhur bir hayvanat profesörüne danıştı ve hakikaten bazı kurbağa cinslerinin, düşmanlarını felce uğratici bakışlarla süzüp füc'eten öldürme kabiliyetine sahip olduklarını öğrendi.

Efendisinin intikamını alan kurbağayı, sonradan, Londra Hayvanat Bahçesine hediye ettiler. Şimdi kurbağaların, bulunduğu dalrenin bekçisi, efendisinin kaatilini öldüren hayvanın hikâyesini, her önüne gelene anlatıp duruyor...

BİNBİR ROMAN

Her hafta çarşamba günleri çıkar hikâye ve roman mecmuası

ADRES: TÜRKİYE YAYINEVİ, Ankara, cad. NO: 36 - İstanbul

ABONE: Yıllığı (50 sayı) 12 lira 6 aylığı (25 sayı) 6 lira

SAHİBİ ve yazı işlerini fiilen idare eden: TAHSİN DEMİRAY

Baskıldığı yer: TÜRKİYE BASIMEVİ

Yazar: Valentin Williams

Türkçesi: C. Cahit Cem

Büyük ve heyecanlı Casus Romanı: 8

Demesiyle pencereden geçip evin içinde kaybolması bir oldu. Pis kokulu bir mutfaktan geçtikten sonra, alçak tavanlı ve sun'î çiçeklerle süslenmiş bölmelere ayrılmış bir odaya girmişti. Odanın ucunda küçük bir sahne bulunuyor ve bu sahnenin üzerinde hâlâ duran nota sehpaları, buranın vaktiyle dans salonu olarak kullanılmış olduğunu gösteriyordu. Dallasın tam karşısında görüldüğü kapı, küçük bir koridora açılıyor ve bu koridor da bir merdivende nihayetleniyordu. Aynı koridorun ucunda bulunan küçük bir oda da kahvehane salonu olarak kullanılmış olmalıydı. Buranın tavanı, öteki odalarındaki gibi basıktı. Kararmış tahta sırtıklarda gaz lambaları asılıydı ve oyuk duvarlara içki reklamları asılmıştı. Bu odanın öte yanında, hiç şüphesiz, müessesenin antresi bulunuyordu ve aynı duvardaki birkaç pencere de herhalde sokağa açılıyor olmalıdı.

Dallas:

— Burada bir şey yok Kant, dedi. Sen ortalığı kolla, ben yukarıki kata çıkayım!

Dar merdivenden çatı arasında bulunan bir yatak odasına çıkılıyordu. Oda okadar küçüktü ki, İngilizin elektrik lambası bir lâhzada bütün teferuatı göstermeğe yetti. Portatif bir karyola, küçük bir masa ve bir lavabo vardı. Yatak bozulmamıştı. Fakat yastıkta, sanki birisi yatağa uzanıp başını oraya koymuş gibi bir çukurluk görünüyordu. Karyolanın üstünde, aynı zamanda örtü vazifesi gören battaniyenin üzerine bir gazete atılmıştı. Elektriğin ışığı, gazeteye aksedince, Dallasın ağzından boğuk bir ses çıktı. Sonra gazeteyi yakalıyarak gözden geçirdi ve hemencecik cebine koydu. Bundan sonra araştırmaya devam ederek yatağın altında koyu renkli bir fotr şapkanın kenarını gördü. Şapkayı eline aldı, dikkatle baktı ve sonra düşünceli bir tavırla masanın üstüne bıraktı. Yatağın yanı başında duran bir tablada izmaritler vardı. Delikanlı bunları iyice gözden geçirdikten sonra gözlerini lavaboya ve döşemeye çevirdi. Tam yerde buruşmuş ve yırtılmış bir kadın mendili bulmuş ve açmaya başlamıştı ki, merdivenin alt basamağında bulunan Kantinyinin hafif bir sesle « Pıst! » dediğini duydu.

Dallas hemencecik elektriği söndürdü. Aynı anda bir takım gürültüler duydu: Patlama gibi bir ses ve düşen bir şeyin çıkardığı gürültü. Sonra derin bir sessizlik hâkim oldu. Aynı anda döşemeden doğru buz gibi bir hava cereyanının yükseldiğini hissetti. Ses yoktu. Birisi, kahvehanenin kapısını veya pencerelerinden birini açmış olmalıydı.

İngiliz, iki sırayışta merdivenin üst sahanlığına vardı ve aşağıda arkadaşının karaltısını gördü. Bir an için yine bir sessizlik hasıl oldu, sonra kahvehanenin kapısından bir ışık geçti ve iki arkadaş yerde duran bir bastonun muntazam gürültüsüyle çıplak döşemelere basan topal bir adamın ayak sesini duydu.

Merdivenden inip Kantinyinin yanına varmış olan Dallas, heyecandan titreyen bir sesle, arkadaşının

kulağına fısıldadı: « Grund ». Sonra Fransız subayını bileğinden yakalıyarak, sessizce dans salonuna doğru geçti ve ona, içine girip koridoru gözetliyecekleri bir bölme gösterdi. İkisi birden bölmeye kaydılar ve bunun ağzını kapayan perdenin arkasında saklandılar.

Helga Kahvehanesinde

Kapı açıldı. Aynı anda kahvenin içinde bir ışık peyda oldu ve duvarlara korkunç bir gölge vurdu. Aydınlik arkadan geldiği için, yeni gelenin yüzü görülmüyordu. Dallasla arkadaşı ancak bunun iri yarı ve güçlü kuvvetli biri olduğunu farke debildiler. Koyu renkli bir pardesüye sarınmıştı ve şapkasını elinde tutuyordu. Kalın boynu üstünde oturan iri kellesi, makine ile tıraş edilmişti ve girintili çıkıntılı kafasında, kır saçları, güç seçiliyordu.

Kepenlerin arasından içeriye bakıp, sessizce ortalığı kolladılar.

Adam birkaç saniye başını eğdi ve kulak kabartarak ortalığı dinledi. Sonra topallıya topallıya salona girdi. Bir ayağının kısalığı iyice göze görünüyordu.

Durdu ve hırıltılı sesi duyuldu:

— Burası da amma soğuk ha! Allah kahretsin!. Ne gece; ne gece? Bak bakalım, şurada içilecek biraz rum var mı? İliklerime kadar dondum.

İkinci bir gölge, ışığın önünden geçti. Şişelerin birbirine çarpmasından ileri gelen birtakım sesler duyuldu. Sonra çekingen bir ses, Almanca söylendi:

— Burada hiçbir şey kalmamış Her Doktor! Fakat matramda konyak var. İsterseniz ondan vereyim.

Lukur lukur bir yutkunma gürültüsü, sonra da bir memnuniyet homurtusu işitildi. Nihayet ilk ses, tekrar konuştu:

— Bu geceki soğuk, insanın içi-

ne işliyor. İnşallah beni buraya boşu boşuna getirmemişindir. Yoksa tamadır işin!

Öteki, muti bir sesle cevap verdi:

— Ben Her Doktorun emirlerini yerine getirdim. Irma kocakarısının bize telefon etmesinden hemen bir çeyrek sonra Blumberge kostum ve adamı, tekrar Astorya oteline düşünceye kadar gözden kaybetmedim.

Kant, karanlıkta arkadaşının elini yakalıyarak heyecanla sıktı. Ses devam etti:

— Kendisini öyle yakından takip ettim ki, Jungfernstieg köşesinden bir taksiyi durdurup şöföre Lotsen Kayı bilip bilmediğini sorduğu zaman, ben yanı başında, bir gazeteci sundurmasının arkasında saklıydım. Ondan sonra da hemen size haber vermeğe kostum.

— Demek taksinin peşini bıraktın?

— Bırakmadık gibi bir şey.. Beş dakika sonra, sizinle beraber peşlerinden yola düşmüştük. Anlaşılan biz onlardan önce buraya geldik..

— Bu adamla arkadaşı, Helga kahvehanesinin adını nasıl öğrendiler, evvelâ bunu meydana çıkaracağım.

Öteki, sinirli sinirli güldü ve cevap verdi:

— Her Doktora Amerikan gizli teşkilâtının elinde birçok imkânlar bulunduğunu öğretmek bana düşmez.

Bölmenin arkasında gizlenmiş duran Kant, arkadaşı Dallasın safi kulak kesilmiş, alâka ile bu konuşmayı dinlediğini hissediyordu.

bildiler.

Grundun adamı:

— Burada kimseler yok! dedi.

Bu söze, bir homurtu cevap verdi. Aksakbacak:

— Kapat öyleyse şu kapıyı havan, beni gebertecek misin? diye bağırdı.

Kapı kapandı, koridor yine karanlığa gömüldü ve ortalık tekrar sessizleşti.

DöKantinyi alçak sesle:

— Hay Allah kahretsin! diye fısıldadı. Demek ki dansingdeki o cadi da casusmuş.. Altonadanberi peşimdeymişler de farkında değilim. Duydun mu Robin? Şu işe bak bir kere...

Yanı başında hafif bir gülme duyuldu ve Dallas, imalı bir cevap verdi:

— Bizi Amerikan gizli teşkilâtından sanıyorlar. Sen buradan kıpırdanma, şimdi gelirim.

— Ne yapacaksın?

Fakat Dallas, bu sözü dinlemeden gitmişti ve geri dönünceye kadar da beş dakika geçti. Arkadaşının yanına gelinece:

— Yavaşça arkamdan gel! dedi.

Ayaklarının ucuna basa basa beraberce mutfaktan geçtiler ve arka kapıya doğruldular. Kantinyinin dik katle kapattığı pencereyi Dallas, beş dakikalık yoluğu sırasında açmıştı. Arkadaşına:

— Çık! dedi. Ben dışarıyı a. damaklı gözden geçirdim. Kimse yok.

Lâkin Fransız, ileri gitmek söyle dursun, bilâkis gerilemişti:

— Ne diyorsun Dallas? Buradan çekilip gidecek de bu hınzır herifi burada mı bırakacağız? Böyle şey olur mu? Ben yoğun bu işte.

Sesinde hiddet seziliyordu. Gökten inebilen ve arkadaşının yüzünü ancak gösteren müphem ışık, Dallasın güldüğünü gösterdi.

— Münakaşayı bırak da çık Kant! dedi.

— Yok, vallahi olmaz. Bu hain kerataya söyleyecek üç çift lâfım var! Seni nasıl biliyorsam, öylece biliyorum ki aradığımız delikanlıın kaybolmasındaki muammanın anahtarı bu haydudun elinde. Sen istersen git, ben kalacağım. Grundla konuşacağım ben.

Cebinden tabancasını çıkarmıştı, Dallas, hemen koluna yapıştı.

— Budala! dedi. Bütün işi bırakmak istiyorsun galiba? Şimdi ikimiz de tekrar buraya gireceğiz. Gireceğiz ama buradan değil, ön kapıdan ve apaçık gireceğiz. Hem silâhlarımızı da göstermiyeceğiz. Anlıyor musun?

Arkadaşı hayretle yüzüne baktı:

— Sen aklını oynattın galiba!

İngiliz, arkadaşına şöyle yukarıdan baktı ve gülmeğe başladı:

— Hayır! dedi. Aksak Bacak burada ne bekliyor? Birilerini beklemiyor mu?

Fransızda ırkının çabuk kavrayış hassası vardı. Yüzünde derhal memnun bir tebessüm belirdi. Tabancasını sakladı ve söylendi:

— Bak bu hoş işte!. Önce anlıyamamıştım. Affedersin Dallas. Sen diplomatların kralısın vallahi...

Dallas cevap verdi:

— Orasını şimdi anlıyacağız. Yalnız bu konuşmamızda falso yapmayasın diye sana önceden haber verdim ki eğer sorarlarsa adın Klara Vilson'dur. Benim adım da Jorj Brever, anlıyor musun?

— Peki ama, neden çıkıyoruz öyleyse? Her zaman buradan girilerek olmaz mı?

— Hayır, bizim kendisinden önce burada bulunduğumuzdan güphelenmemesi lâzım. Neden deme.. Şimdi anlatması uzun sürecek. Şimdi sen bu pencereden isteğinle geçecek misin, yoksa seni zorla dışarı atayım mı?

Arkadaşı gülerken alay etti:

— İstirham ederim siz önce geçin Mister Brever... Yook... Vallahi

(Arkası 14 üncü sahifede)

KAÇAKÇILAR

Nakleden: I. ŞERİF

yapın bu işi!

Parker, ödü patlamış göründü:
— Ne?. Ben mi dolar kaçıyorum?. Bana iftira etmeğe ne hakkınız var?.

— Ben değil ya, çocuk olsa sizin dolar kaçakçısı olduğunuzu anlar!. Takoma ile Laredo arasında hafta sonu seyahati yapılmaz... Halbuki size bu yol bitmez tükenmez görünüyor. Yalnız şu çantayı sıkı sıkı tuttuğunuzu görenler bile sizin dolar kaçırdığınızı sezer!. Amerikan dolarının Meksikada fazla para ettiğini bilmiyen mi kaldı?. Zaten hükümet de hudut üzerinden dolar götürmeği bunun için yasak etti ya.. Şimdi polis komiseri olaydım, sizi hemen tevkif ederdim..

Parker, bu sözleri, fal taşları kadar açılan gözleriyle bakarak dinlemişti. Nihayet:

— Yoksa polis hafiyesi misiniz?. dedi.

Devis bir kahkaha savurdu:

— Merak etmeyin, değilim!. Fakat yine ihtiyatlı olun!. Laredo'da trene gelecek gümrük memurları sizi hemen enseliyecekler!.

Parker, aşağıdan almaya mecbur olmuştu:

— Teşekkür ederim Mister Devis!. Sağ olun!. Biraz kendime hâkim olayım değil mi?.

— Dolarları çantanıza sakladınız değil mi?.

— Nasıl da anladınız?.

Devis yine güldü:

— Ayol anlamak, için Şerlok Holmes olmağa lüzum yok!. Kaç dolar kaçıyorsunuz?. Çok mu?.

— Eh.. Epeyce var!. Yüzbin dolar kadar..

Devis, şaşmış göründü ve söylendi:

— Siz deli misiniz yahu?. Bukadar para, bu çantaya konur mu?.

Parker, kurnaz kurnaz güldü ve fısıldadı:

— Azizim.. Size itimadım var.. Ben, görüldüğüm kadar da enayi değilim.. Bu çantaya mahsus öyle sıkı sıkı yapıyorum, ki şüphelenenler de çantayı arasınlar, başka taraflara bakmasınlar diye..

Devis:

— Ya?. dedi. Demek paralar çantada değil. Ya nerede öyleyse?.

Parker, ayakkabısının tabanını gösterdi. Bir vida söküp tabanla pabucu birbirinden ayırınca, içindeki boşlukta büyük rakamlı banknotlar göründü.. Devis, karşısındakine artık okadar yukarıdan bakmamağa başlamıştı. Hayret içinde:

— Bravo!. dedi. İyi numara doğrusu..

Şişman adam, karşısındakine kurnaz kurnaz gülerek iğildi:

— Sizde ne kadar var?

Devis, âdeta ürktü. Fakat kendini toparlayıp söylendi:

— Sizinkine nisbetle pek az!, 30 bin dolar kadar birşey..

Beriki yine sordu:

— Siz paraları nereye sakladınız?.

Devis, koridordan kimsenin gelip gelmediğine baktıktan sonra uzanıp kaloriferin musluk vidasını çözdü. Hava sıcak olduğu için kaloriferler soğuktu ve musluğun taktığı bulunduğu borunun içinde kıv-

SİNEMA

Ingrid Bergman

Hayatı: Hollywood'un kraliçesi Ingrid Bergman, 22 Ağustos 1917'de İsveç'in Stockholm şehrinde dünyaya geldi. Kız mektebine giderken bir piyes yazmış ve bu piyesi sahneye koyarak hem rejisörlüğünü hem de baş artistliğini yapmıştı. Bu Stockholm meşhur dram Akadememesinin direktörünün gözünü çekti. Bunun üzerine Ingrid Akademiye yazıldı. Aradan daha pek uzun bir zaman geçmeden Ingrid film kumpanyalarından teklifler almağa başladı.

Filmleri: Yaptığı filmlerden biri meşhur İntermezzo filmiydi. Hollywood prodüktörü David O. Selznick bu filmi görür görmez hemen satın aldı ve Ingrid'i de Amerika'ya davet etti. Ingrid Hollywood'a gitti, filmi çevirdi ve sonra derhal İsveçe döndü. Kendi hakkında hiçbir reklâm yapılmasına müsaade etmemişti: Buna rağmen film gösterilir gösterilmez Amerika alt üst oldu. Ingrid'i tekrar Amerikaya çağırdılar. Genç kadın bütün sinema meraklılarının hatırladıkları İşkence, İki yüzlü Adam, Kazablanka, Işıklar sönerken, Saratoga güzeli, Aşkta da üstün gibi şahserler çevirdi. Son filmleri Charles Boyer ile çevirdiği Zafer Abidesi ile Jan D'Ark'tır.

Aşkları: Ingrid Bergman İsveç'in en sevilen film yıldızıyken Peter Lindstrom isimli bir tıp talebesiyle sevişti. İki gencin aralarında az zamanda büyük ve temiz bir aşk macerası başladı. Çok geçmeden Peter gözde yıldızın kocası oldu.

rılmış banknotlar görölüyordu. Parker:

— Bu da fena fikir değil ama, dedi, Meksikaya varınca gümrükçüler kompartimana dolduğu vakit onları oradan çıkarmakta zorluk çekeceksiniz!.

Devis, birdenbire:

— İsterseniz benim parayı da sizin tabanınıza koyayım.. Meksikada sizden alırım!. dedi.

— Olur!.

Devis'ten aldığı 30 bin doları da tabanındaki yüzünün yanına katan Parker'le arkadaşı bir müddet sustular. Sonra Devis'in söylendiği duyuldu:

— Yanınızda yüzbin dolar taşıdı.

ğınıza göre herhalde zengin bir adam olacaksınız!.

Parker, istifini bozmadı:

— Yook.. Ne gezer?. Ben orta halli bir polis hafiyesiyim!. Oklahoma ile Meksika arasındaki trenlerde seyahat eder, para kaçakçılarına emniyet telkin edip yanlarındaki paraları gürültüsüzce alırım.. Böylece musadere etmiş olurum.. Meselâ bugün, az bu siz değil.. Tamam 130 bin dolar topladım!.

Devis, bu sözlerle karşı şaşmak şöyle dursun, bilâkis bir kahkaha savurdu ve:

— Bendeniz de polis hafiyesiyim! dedi. Ben de aynı işe memurum!. Desenize bu sefer kaçakçıları bırakıp birbirimize madik oynadık!.

Viler, mimlenmişti. Evet, Filistinli kasıp kavuran Yahudi sergerde-leri, onu da mimlemişler ve ilk fırsatta öldürülecek İngiliz askerleri listesine koymuşlardı. Ama şimdiye kadarki bütün karşılaşmalarında, sırtı yere gelen, Viler değil; hep Yahudi tethişçiler olmuştur.

Şimdi yine Filistin'in simalinde yaptıkları gündelik teftiş gezisinden dönüyorlardı. Yamaçları kıvrılıp giden yolda ilerliyen üç otomobilden, ortadakinde Viler oturuyordu. İki yanında, iki polis köpeği vardı. Bu hassas hayvanlar, yolda pusuya yat-

S. O. S. İşareti

Nakleden: Oğuz TURGUT

banca ve tüfek atar, ışıkla telsiz işaretleri verir, manipleyi bir posta ve telgrafçı ustasıyla dinlerdi. Fakat Viler itiraz etti:

— Çılgınlık etme Hazel!. Benim de başımı belâya sokacaksın sonra.. Belki Cip dönüp dolaşıp eve gitmiştir bile.

Hazel hırçınlığı elden bırakmadı:

— Anlıyorum Viler, artık iyice anlıyorum.. Hattâ diyorum, ki bu şartlar altında bizim nişanlı kalmanın ne mânası var?. Sevilen bir kadının istekleri bu kadar soğuk bir tarzda reddedilmez Viler!. Sen su yüzüğünü al da hoşça kal!.

Parmağından nişan yüzüğünü

nı öğrenmişlerdir. Muhakkak gelirler.

Dedikleri gibi yaptılar. Netekim Hazel, yemekte Cim'den duymıyaydı, Levis'in köşk civarında nöbet tutup göz kulak olduğunu kat'iyen anlamıyacaktı.

İki nişanlının araları, yemek esnasında tekrar sülhman olmakta gecikmemişti. Sofrada kahvelerini içtikten sonra köşkün önünde, bahçeye bakan verandaya çıkmışlar, bir masada karşı karşıya oturmuşlardı.

Mehtaplı, parıl parıl bir geceydi ve gökte ay, altın bir tepsi gibi parıldayordu. Gündüz kadar ışığa boğulu bir hava içinde tatlı tatlı ko-

nuşurlarken Viler, birdenbire irkildi. Hazel, nişanlısının durgunlaştığını görünce arkasına bakacak olursa da Viler, genç kızın bileğini tutarak mırıldandı:

— Arkanda, verandanın tam köşesinde bir namı var.. Sen mâni olmasan bana ateş edecek!. Şimdi hiç renk vermeden bana sigara getirmek istediğini söylüyerek içeri gir..

Genç kız dehşet içinde fısıldadı:

— Peki sen ne olacaksın?.

— Sen bana bakma, ben hemen kendimi yere atar, tabancayı çekeirim... Sana beni takip ediyorlar demedim mi?. Haydi git şimdi!.

Fakat Viler'in şaşkın bakışları önünde Hazel, pudrierini çıkarak küçük aynasına bakıp bakıp yüzünü pudralamağa koyulmuştu. Delikanlı, içi içine sığmıyarak bir müddet daha bekledi. Nihayet:

— Bana biraz sigara getirir misin Hazel?. dedi.

Genç kız hiç bozuntuya vermedi:

— Biraz pudralanayım da...

Ama bu ne uzun pudralanmaydı canım?. Neden bir türlü bitip tükenmek bilmiyordu?.

Viler, kendi kendine bu sualleri henüz soruyordu, ki ansızın bir silâh patladı. Delikanlının sevgilisini elinden çekmesiyle, âdeta zorla yere yatırmaya bir oldu. Aynı anda bir silâh sesi daha duyuldu ve kurşun Viler'in başının birkaç santim üstünden geçti. Birkaç saniye böyle geçti. Sonra yaprak hışırtıları işitildi ve bir ses, Levis'in sesi:

— Kursunu yerine oturttum ama herif, ölmeden yine bir el ateş etmekten kendini alamadı!. dedi.

Viler'le nişanlısı ayağa kalkmışlardı. Levis, verandaya çıktı:

— Tam zamanında yetiştim. Herif köşeye sinmiş ve seni iyice nişanlamıştı Viler!. İmdat işaretini tam vaktinde verdiniz!.

Viler şaşırıldı:

— Hangi imdat işareti?.

O zaman Hazel söze karıştı:

— Ben pudralanma bahanesiyle, elimdeki ayna ile boyuna S. O. S. işareti veriyordum. Ay, tam benim aynaya aksediyordu ya... Gördün mü vaktiyle izcilik etmiş olmanın faydasını?.

Viler, nişanlısına: "Köşede bir nam-lu görüyorum!" diye fısıldadı.

miş kimse olursa, daha uzaktan kokusunu alıp haber verecek durumda idi.

Viler'in bağlı bulunduğu karakola ulaştıkları vakit, önünde küçük bir spor otomobilinin durduğunu gördüler. Bu, Hazel'in, Viler'in nişanlısının arabasıydı. Viler, hemen odasına seğırtti. Hazel, güzel, fakat biraz şımarık ve hoppaca bir kızdı. Nişanlısını görünce:

— Ooh!, Nihayet gelebildin!. diye seslendi. Bir saattir seni bekliyorum!.

— Vah vah şekerim!. Birşey mi var?.

— Var ya!. Sorma.. Cip'i kaybettim!.

Handiyse ağlıyacaktı. Viler, teselli verir bir eda ile kızın sırtını sıvazladı:

— Nerede kaybettin?.

— Samarya yolu üzerinde..

Viler, dişlerinin arasından bir ılık çaldı:

— Tam da yerinde kaybetmişsin!

— Neden?.

Viler çavuş, gayet sakin:

— Neden olacak?.. dedi. Nekadar tedhişçi zirzop varsa o civarlarda dolaşıyor da... Anlıyor musun?.

Hazel terslendi:

— Hayır!. Anlıyamadım!. Anladığım şu ki, kırk yılda bir, sana bir ricam olunca onu da reddediyorsun. Zaten boyuna işinden, gücünden, vazifenden bahseder bir adam oldun Viler!. Benimle hiç alâkan kalmadı gibi birşey!. Sen gitmezsen, ben kendim ararım...

Hazel, kendisine güvenirdi. Mektup talebesiyken izci ocağına girmiş, gayet ateşli bir izci olup çıkmıştı. Mükemmel otomobil kullanır, ta-

çıkıp Viler'e uzattıktan sonra ilâve etti:

— Ama sen istersen bir düşün de.. Eğer daha başka türlü hareket imkânını görüyorsan yine konuşuruz..

Viler'i hayret içinde bırakıp, çıktı gitti. Bunu takip eden saatler içinde Viler'in kendini bir türlü işine veremediğini söylemek, pek de hatalı olmaz. Ancak, telefon çaldığı vakit, dalgınlığından kurtulabildi.

— Allo!.

Diye ahizeyi eline alıp da Hazel'in sesini duyunca keyfi yine yerine geldi. Hazel:

— Affet Cim!. diyordu. Sana kabalık ettim galiba.. Seninle kavga etmem doğru olmadı.. Herhalde yine iyi ahbabız değil mi?.

— Ahbaptan da fazlayız kızım, ahbaptan da fazla..

— Sahi mi Cim?.. Sevindim buna.. Bu akşam babam gelmeyecekmiş.. İstersen bize gel de yemeği beraber yiyelim.

— Gelirim!. Cip evde mi?.

Hazel'in kahkahaları duyuldu:

— Ya.. Senin dediğin gibi.. Biraz gezinip yine eve gelmiş!. Geliyor musun?.. Peki mi?.. Bekliyorum Cim!.

Viler, telefonu kapatınca muavini Levis'e döndü:

— Yemeği Hazel'de yiyeceğim Levis!.

Levis:

— Yalnız gitme!. dedi. Ben de gelirim.. Sen yemekten ben bahçede kafamı dinlerim!.

— Neden Levis?.

— Nedeni var mı canım?.. Bu herifler telefonu dinliyorlar.. Şimdi senin yola çıkacağını ve Hazel'lerde senden başka erkek bulunmayacağı-

KESKİN ZEKÂ

Nermin, gayet sinema meraklısı, bütün artistlere âşık bir kızdır. Doğan da sinema meraklısıdır ve o da artistleri pek sever.. Doğan, Nerminle evlenmek istiyor ama, Nermin, Doğanı boyuna reddetti. Nihayet delikanlının aklına bir çare geldi. Bir paketin içine en güzel kadın artistlerden bir takımının fotoğraflarını, bir kutu ve bir mektup koyup Nermine yolladı. Doğanı boyuna reddeden Nermin, bu resimleri gördükten, kutuyu açıp baktıktan, mektubu okuduktan sonra derhal Doğan'la evlenmeğe razı olmasın mı?.. Halbuki mektup da, sadece "Size bir takım artist fotoğrafları yolluyorum. Bunlara baktıktan sonra kutuyu açın!." diye yazıyordu. Acaba kutuda ne vardı, ki Nermin derhal evlenmeğe razı oldu?.

* * *

Mahmut Ağa sirke fiçilerini şöyle yerleştirdi:

Dolu	Boş	Yarım	Sirke miktarı
2	2	3	3,5 fiçi
2	2	3	3,5 "
3	3	1	3,5 "
7	7	7	

Yavuz GAZETECİ

ŞEFİN İŞA-
RETİ ÜZERİNE
DÖRT BİNE
YAKIN OTOMİ
KALEYE DOĞ-
RU YÜRÜMEYE
BAŞLADILAR.

26

METZABOO METZABOO
BAĞIRMALARI KORKUNÇ BİR UĞULTU YAPYORDU.

BİR
NÖBETÇİ VADİDEKİ KAYNAŞMAYI GÖRDÜ.

İMDAT...
SİLAH
BAŞI..

OTOMİ'LER HÜCUMA KALKTI-
LAR.

KONUŞMAK İÇİN
ADAM GÖNDERE-
LİM KOMUTA-
NIM BEN KEN-
DİM GİDECE-
ĞİM

BİZDEN NE İSTİ-
YORLAR?

KALE KOMUTANI HÜCUM EDENLERE
KARŞI GİTTİ.

YERLİLER KALEYİ DÖRT BİR YANDAN
SARDILAR.

KOMUTAN AŞAĞI İNİ-
YOR. KONUŞMAK
İSTİYOR.

ŞUNU GEBER.
TEYİM.

HAYIR TEOKAPETEL BİRİZ
BEKLE DÜŞMANLIĞI İÇİN
GELMİYOR.

YERLİLER İLE
HÜKÜMET ARA-
SINDA HARP MI
BAŞLADI? DOSTUM MENDE-
ZİBAL'I HAPSET.
MİSSİNİZ. ONU
BANA VERİNİZ.

HAYIR VEREMEM.
ÖLÜNCEYE KA-
DAR ÇAR-
PIŞIRIZ.

KOMUTAN YİNE
DİMDİK KALEYE GİTTİ.

NE YAPA-
CAĞIZ
ŞİMDİ? KALEYE HÜCUM
MU EDECEĞİZ? EVET

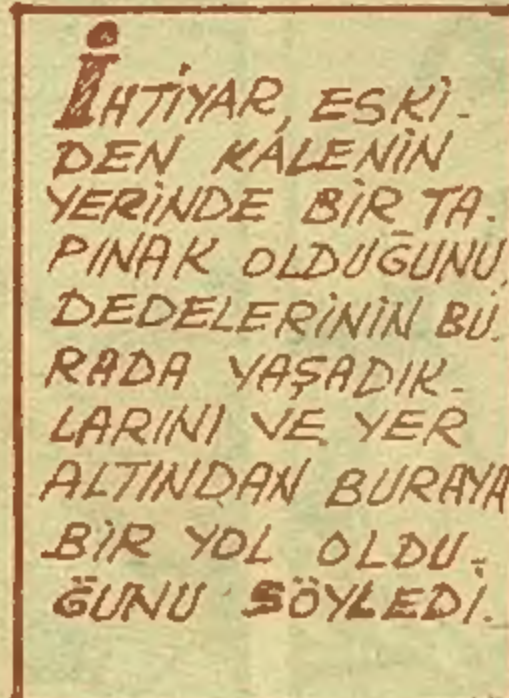
FAKAT BİR
KİŞİYİ NUR-
TARMAK
İÇİN ÖZ KİM
ÖLECEK

ŞEF KALEYE GİR-
MEK İÇİN BİR YOL
BİLİYORUM. NE DURU-
YORSUN? ÇABUK
SÖYLE

BİR ZAMANLAR
BU KALENİN YE-
RİNDE BİR TA-
PINAK VARDI.

İHTİYAR, ESKİ-
DEN KALENİN
YERİNDE BİR TA-
PINAK OLDUĞUNU
DEDELERİNİN BU
RADA YAŞADIK-
LARINI VE YER
ALTINDAN BURAYA
BİR YOL OLDU-
ĞUNU SÖyledi.

ŞEF BANA ON GÖNÜLLÜ
JER.. MENDEZİBALI
ARAYAYIM. ÇOK CE-
SURSUN.

İHTİYAR YERLİ, YAVUZ, ÇAKI
VE ADAMLAR ESRARENGİZ
MAĞARAYA
GİRDİLER. ARKASI VARDI.

BRIK BRADFORD

ESRARENGİZ KUKLA

26

İYİ ETTİM.. BAYILDI.. BÖYLESİ İYİ

BRIK'i ARA-
MAĞA ÇI-
KAN KAFİLE
İHTİYAR Çİ-
LİK SAHİBİNİN
REHBERLİĞİN
DE YOLA
ÇIKTI.
PROFESÖR
ENGİN ÇÖLE
ÜZÜNTÜYLE
BAKTI..

O KADAR ÜZÜLMİYİN CA-
NIM.. KIZINIZLA BAY
BRIK'i ÇABUK BULACA-
BIZ..

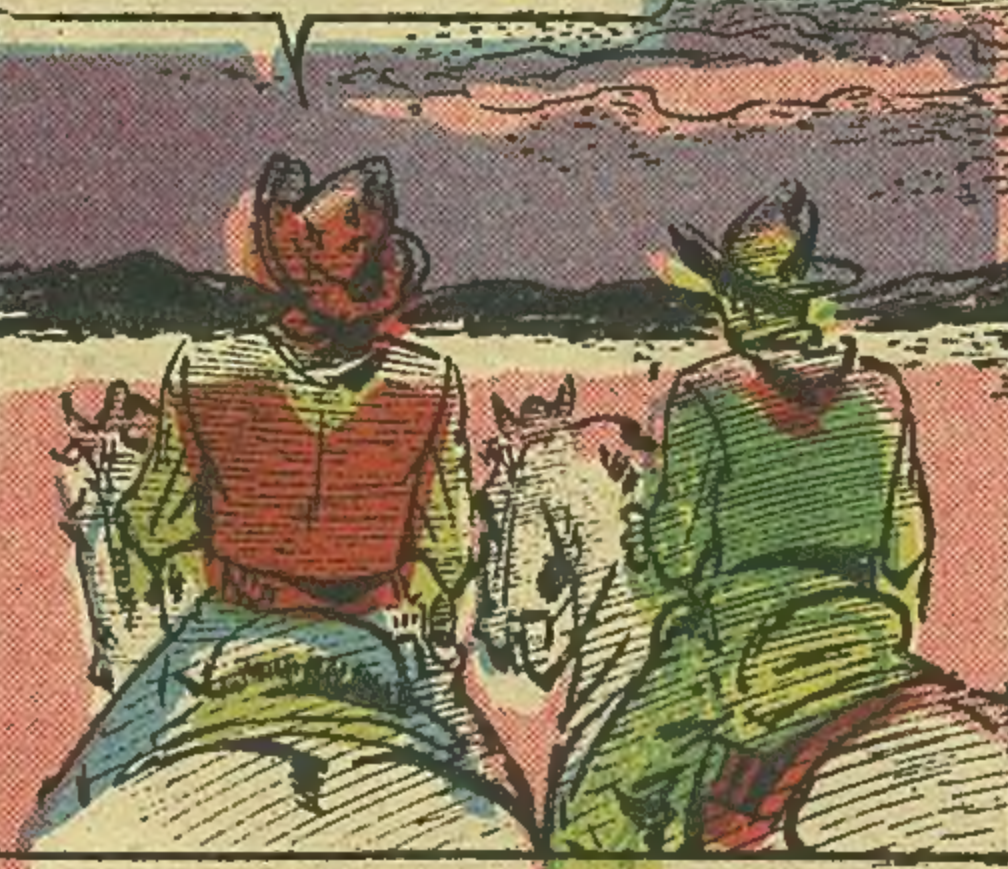

VAKİT ÖĞLEYİ GEÇ-
Tİ. ATLARI SULA-
SAK İYİ OLUR
DEĞİL Mİ?

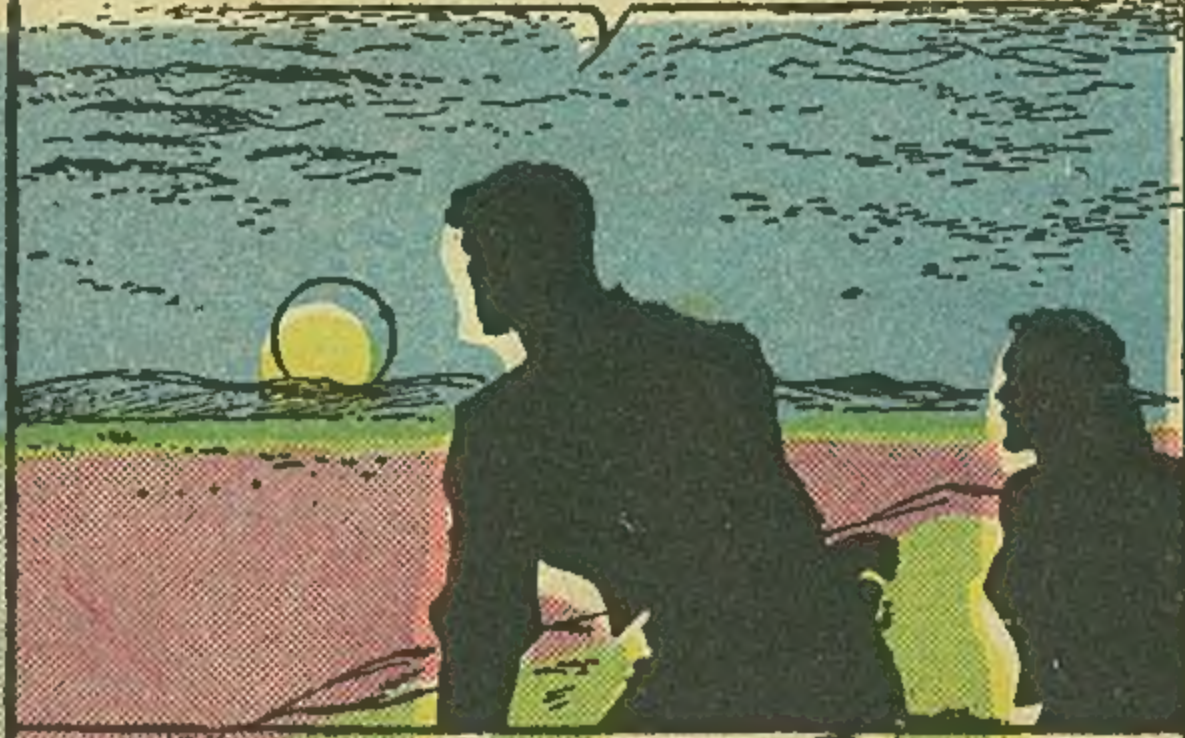
NASIL?
NE DEDİ-
NİZ? HA!
TABİİ...

ÇOK GEÇ OLDU. ÇİFLİĞE DÖ-
NELİM. YARIN YİNE ARARIZ
NE DERSİNİZ SİZ?

ATLILAR.. BELKİ ÇİFLİKTEN GELİ-
YORLARDIR. ONLARA İŞARET VERELİM

GÜNEŞ NEREDEYSE BATAÇAKTI.
BRIK UZAKTA ATLILAR GÖRDÜ
UMİDE KAPILDI.

KURTULABİLMEMİZ
İÇİN BİR İHTİMAL
VAR. AYNAN VARMİ?

KURTULMAK MI?
KURTULMAK MI
DEDİN? AYNAMIZ
EVET... ŞURADA
CEBİMDE..

ATLILARDAN BİRİ BURAYA BA-
KACAK OLURSA PARILTI
YI GÖRECEKTİR.

BAKALIM.. NOKTA-ÇİZGİ.. NOKTA..

TEPEDEKİ ŞU
PARILTIYI GÖRÜ-
YOR MÜSÜZ BAYIM

PROFESÖR ŞU
TEPEDEKİ PARIL-
TIYA BAKIN..

BİR UZUN.. BİR
KISA.. BİR UZUN..
GALİBA İŞA-
RET..

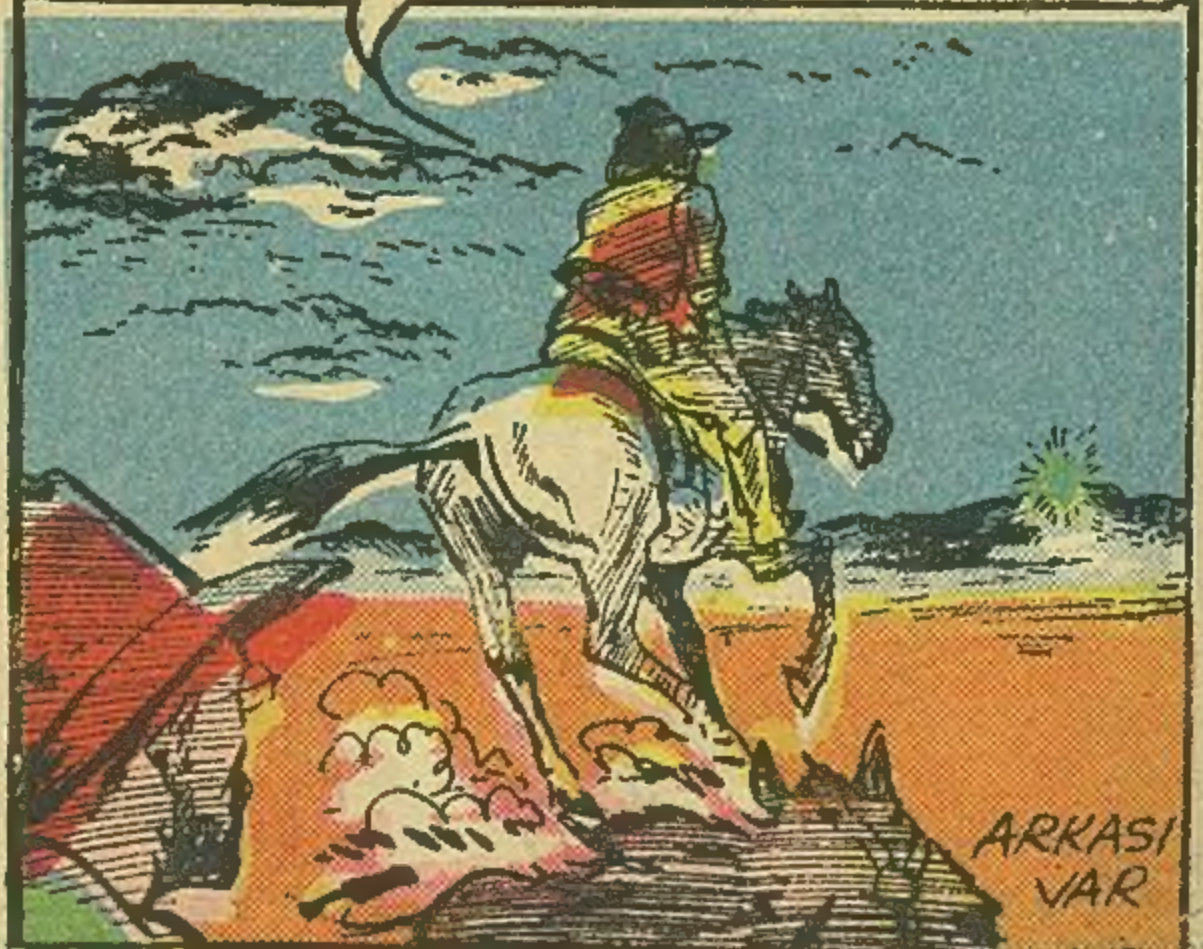

ONLARDIR..

HİÇ TAHMİN ETMEM..
ORAYA NASIL ÇIKMIŞ
OLABİLİRLER. AMA...

..BİR KERE ORAYA GİDELİM..

ARKASI
VAR

Ayılar KADIN

26/51

ZAVALLI Tİ-
TANYA YA-
TAĞINA U-
ZATILMIŞTIR.
YANINDA Gİ-
DO İLE VAL-
Lİ BULUN-
MAKTADIR.
MARSELLA
ODA KAPI-
SINDAN İ-
ÇERİYE GİR-
MEĞE CÜR-
ET EDEME-
MEKTEDİR.

MARSELLA NEREDE İDİN? NİÇİN DERHAL GELME-
DİN? GÖRÜYORMUSUN BAŞINIZA GELENLERİ!..
TİTANYACIK ÖLDÜ!..

BİLİYORUM.. BAKIRISALARI ODAMDAN DUYDUM.
FAKAT İKİNİZİN ONU BURADA BEKLEYE-
CEĞİNİZİ DÜŞÜNEREK GELMEDİM.
SİZ İKİNİZ..

BU SÖZLER KARŞISINDA GİDO İLE VALLİ DONUP
KALIRLAR. BU SİRADA PEPİNO GELİR.

MATMAZEL.. MATMAZEL.. POLİSGELDİ!

POLİSMİ? NEDEN?
KİM ÇAĞIRDI?

KARINIZA BÖYLE TENHA BİR
YERDE RANDEVU VERMENİZİN BİR
AZ GARIP OLDUĞUNU HERHALDE KABUL
EDERSİNİZ. ONUNLA PEKALA RAHATÇA
EVDE KONUŞABİLİRDİNİZ.
YALNIZ VE HERKEZDEN UZAK OLMAK
İSTİYORDUK.

ZEMİN KATDAKİ ODALA-
RIN BİRİNDE KOMSER
SORUŞTURMALARDABU-
LUNUR. GİDO BİLDİĞİNİ
ANLATIR.

GİDO KOMSERE DOĞRU ATILIR.

OĞLUM SENİ DE-
MIN SORĞUYA ÇEK-
TİĞİM ZAMAN SÖY-
LEDİKLERİNİ
TEKRARLA.

NE DEMEK İSTİYOR-
SUNUZ?

ORAYI GİDİP GÖRDÜK.
ÇOK İSSİZ VE MES'UM BİR
YER. MAHAZA İTİLMEDEN
DE NEHİRE DÜŞMEK
İMKANSIZ. SONRA OJSEN
KENARA TUTULUP İMDAT
İSTİYEYEBİLİR. BAĞEVAN-
LAR UZAKTA DEĞİL.
MUHAKKAK ONU Bİ-
RİSİ SUYUN ALTINA
BATIRMIS OLABİLİR.

BAY KAPININ DIŞINDAN KONTROLÜ YOKTU. MADAMA
BAHÇEYE İNMESİNİ SÖYLEDİ. FAKAT O "SANA İ-
TİMAÇIM YOK BENİ ÖLDÜRMEK İSTİYORSUN, BENİ
NEHRE ATAĞAKSIN," DİYORDU.

26
52

FAKAT TITANYA
LATİFE EDİYORDU.

GECEYİ ÜZÜNTÜLÜ İÇİNDE AĞLAYA-
RAK GEÇİREN BİR KADIN İÇİN BİR
AZ ACID BİR ŞAKA. BALDIZINIZ
HANIM ONU TESKİNE ÇALIŞMIŞ
AMA FAYDA VERMEMİŞ.

BAY KONSER BEN
ENİSTEMİ, ABLAM ÖLDÜR-
MEKLE İTHAM EDİYORUM.

NATMAZEL Sİ-
ZİN İTHAMINIZ
FAZLA YAHLI
DA BENİM
KİNE BEN-
ZİYOR.

MARSELLA AĞIR AĞIR İLERLER.

BAY KONSER, YUKARIDA
ÖLÜ BAYANIN ODASINDA
ARAŞTIRMA YAPARKEN BU
MEKTUBU BULDUK.

VER BAKA-
YIM...

YALANCI ALAKA
YALANCI...

BOYLE BİR Cİ-
NAYETİ İŞLE-
MEN İÇİN SE-
BEB VE DELİL-
LER...

VALLİ İLE FİDO MARSELLAYA DOĞRU ATILIRLAR.

O SIRADA İÇERİ BİR POLİS GİRER.

ARKASI VAR.

CANAVAR ADAM

Yazan: M. YAMAN

— Kırk defa diriltseler, kırk defa öldürsem yine hıncımı alamam. Dişlerini gıcırdatmıştı. İhtiyar merak etti :

— Pek iyi amma ne yaptı sana kardeşin?

Her halde içi pek doluydu. Etrafına bakındı :

— Başınızı ağrıtmazsam söyleyeyim, dedi.

İhtiyar herkes hesabına :

— Söyle, dedi.

Kardeş katili sigarasından son nefesleri bir biri ardı sıra çektikten sonra :

— Ankaranın köylerindenim, dedi. Baba zengin, amcalar zengin. Ama gene de çalışırdım. Babam bana bir tarla, üç beş baş davar vermişti. İşimi yürütüyordum. Bir de yavuklum vardı. Kimsesiz bir muhacir kızı. Adı da Fatma. Garip garip sevişirdik. Bana tarlaya yardıma gelirdi. Beraber kerpiç kestik. Yuvarmızı kuruyorduk. Kardeşim Veli beni beklememiş, köyden bir kız almıştı. Akşama, sabaha baba olacaktı. İşte o günlerde bir kötü kadın yüzünden kavga etmiş. Delikanlılardan birinin yolunu beklemiş. Çifte ile yolun ortasına sere komuş. İş olup bittikten sonra bana geldi. Ayaklarım kapandı. "Aman Ali ağam, sen bu işi üstüne al. Sen bekârsın. Şu çocuk dünyaya gelsin ben işin aslını ortaya kor seni kurtarırım." Kardeşlik bu. Yalvarmasına dayanamadım. Gidip teslim oldum. Dava kısa sürdü. Beni onbeş yıla mahkûm ettiler. Artık bekle ki kardeşin Veli gelsin de seni zindandan kurtarsın.

Herkes dikkatle dinliyordu. Başını iki tarafa salladı :

— Dile kolay. Onbeş yıl bu. Ne arayan var ne soran. Ama ben yine dayandım. Gençliğim taş arasında geçti. Hep çıkacağım günleri tasarladım. Hayvanlarımı üretecek, subaşlarında, yaşayacak, bir çok geceler tarlada yatarak gökyüzünü seyredecektim. Kimsesiz olan Fatma da hayvanlarıma bakmış, tarlayı ekip biçmiş, geçinmiştir, diyordum. Günüm, saatim geldi. Zindan arkadaşlarımla helâllaştım. Müdürün elini öptüm. Bulup buluşturup bana bir de yol parası verdiler. Köyün yolunu tuttum. Baba ocağına vardım.

Babamın daha o zaman yüreğine inmiş de ölmüş. Amcalar da göçüp gitmişler. Kardeşim Veliye gelince karısını boşamış. Benim Fatmayı almış. Eh olup bitmiş şey. Ne yapayım. Sesimi çıkarmadım. Akşam karanlığında kardeşimin yanına vardım. Boynuna sarılmak istedim. O beni görünce :

— Yıkıl git buradan, benim senin gibi katilden kardeşim yok, demesin mi?

Allah bana sabır verdi. Acı acı güldüm. Yüzüne baktım. Herkesin içinde olup bitenleri söyleyecek zannetti. Üstüme vardı. İtip, kakmağa, kapı dışarı sürmeğe savaştı. Birden nasıl oldu bilmiyorum. Kapının yanında nacak duruyormuş. O elime geçti. Kavrıyınca havaya kaldırdım. Boyun köküne doğru bir ver ettim. Dahasını bilmiyorum. Köylüler beni alaşağı ettiler. İşte yine zindana dönüyorum.

Başını iğdi. Artık herşey, hikâyesi gibi hayatı da bitmiş, nefesi tükenmiş gibiydi. Jandarmalardan birisi kâğıt paketinden seçtiği bir sigarayı ona uzatırken tren yeni bir istasyona yaklaşıyordu.

26

KIZIL MASKE BÜTÜN GAYRETİNE RAĞMEN ALVARA YETİŞEMEDİ.

HAVA ALANINA VARINCA ALVAR BİR TAYYAREYE DOĞRU KOŞTU.

KIZIL MASKE ANCAK HAVANIRKEN YETİŞTİ.

ALVAR KURTULMAYA MUVAFFAK OLDU. FAKAT AŞAĞIDA..

KIZIL MASKENİN HEYBETLİ HALİNİ GÖRÜNCE İÇİNİ KORKU KAPLIYOR. SANKİ KIZIL MASKE ONA "BENDEN KURTULAMAZ. SİNİ DİYOR.

NEREYE GİDERSEN GİT SENİ BULACAĞIM ALVAR..

ŞİMDİ GİDİP DİYANA'YI EMNİYETE ALAYIM. SONRA DA...

İNŞALLAH BAŞINA BİR KAZA GELME MİŞTİR

DIYANA KOK DÜŞÜNCELİ İDİ ARKASI VAR

Tren ara istasyonda durunca binlerce meraklı istasyonun iki yakasını doldurmuştu. Birbirlerini çigniyerek vagon pencerelerine sokulmağa çalışan bu insanlar vakit vakit haykınyordu :

— Canavar Herif.

— Kardeş katili alçak.

— Asmalı, hemen asmalı.

Daha bunun gibi sürülerle söz söyleniyor, dişler bileniyor, yumruklar sıkılıyordu. Katarda, ikinci mevki vagonlardan birinin kompartimanında, iki jandarma arasında bulunan katil, insanların bu uğultusunu rüyada gibi dinliyordu.

Tren pek kalabalıktı. İki jandarma, Eskişehir'e götürmekte oldukları mahkûmu, ister istemez تنها buldukları o kompartimana sokmuş, ve aralarına almışlardı.

Kompartimanda dört sivil yolsu vardı. Böyle azılı bir katille bir arada seyahat etmek zorunda kaldıkları için surat asmış, konuşmadan gazetelerini okuyorlardı.

Katar istasyondan çekildi. Oturduğu yerden, inip kalkan telgraf tellerinden ve bomboş ufuklardan başka birşey göremiyen mahkûm bir aralık birşeyler söyledi. O zaman jandarmalardan birisi :

— Yolcuların kendisine sigara içmek için müsaade edip etmiyeceklerini soruyor, dedi.

İhtiyar bir yolcu :

— Hepimiz içiyoruz, dedi. O da içsin.

Mahkûmun karşısına rastlayan genç yolcu da hemen bir sigara çıkartarak iki eli birbirine bağlı olan katile uzattı. O, birbirine bağlı iki elini birden uzattı. Serbest parmaklarıyla sigarayı alıp ağzına götürürken :

— Sağ olun, dedi. Teşekkür ederim.

Kardeş katilinin sesi biraz mahzun ve titrekti. Tiryakiliğinden çok üzüntülü olduğu için sigara içmek istediği anlaşılyordu. Yolcular onun yüzünü gizli gizli tetkike başladılar.

Kırkbeşlik bir köylüydü. Üstü, başı perişandı. Pek de fakir olduğu anlaşılyordu. Bir kaç nefes çektikten sonra jandarmalardan birisine sordu :

— Bugün perşembe, değil mi?

— Evet, neye sordun?

O kendi kendine konuşur gibi :

— Pazartesi günü hapishaneden çıkmıştım, dedi. Bugün geri dönüyorum.

Birşeyler düşündü. Derin derin içini çekti. İhtiyar yolcu sordu :

— Hapishaneden yeni çıktın demek?

Acı acı güldü :

— Dedim ya. Pazartesi çıkmıştım. Bugünü de sayarsak dört gün. Onbeş yıldır içerdeydim. Onbeş yıl bu.

— Demek çıkar çıkmaz kardeşini öldürdün?

— Öyle olsun işte.

— Kimbilir ne kadar pişmansın?

— Ben mi?

Birden dişlerini sıkı. Yüzüne kan vurdu :

ISTIRAP KASIRGASI

Yazan = Kemalettin Tuğcu

Aşk ve macera romanı: 1

Bahçede, koyu yeşil ağaçların bulunuşu, kütüphane odasına ikinci bir perde asılmış gibi daha fazla karanlık vermişti.

Dışarıda, sinsi bir yağmur yağıyor, asab bozucu ve sıkıcı bir hava, insanı haykırtacak, çıldırtacak derecelere getiriyordu.

Odanın ağır kornişlerinden sarıkan eski stil kadife perdeler bol tüylü halıların üzerine kadar inmişti. Üç duvarı dolduran kitap rafları arasında kalan bir boşlukta, merhum Asaf Paşanın tabii büyüklükteki portresi, sarı, yaldızlı çerçevesi içinden ağlar gibi bakıyordu.

Odanın ortasında, kısa boylu, iri kemikli, çirkin yüzü, otuz beş, kırk yaşlarında bir adam, koskoca yalının içindeki sessizliği dinler gibi dakikalardan beri hareketsiz duruyordu.

Zayıf kürek kemiklerinin arasında, ense köküne doğru bir kamburu vardı.

Bu gözler ağlamaktan çürümüş gibiydi.

Etli, sarkık dudaklarında da sırttan bir ıstırap seziliyordu. Yüzün duruş vaziyetinde yeise ve kahra düşmüş, orada gülmeden yaşamış, herşeyden, gülmeden de mahrum insanların giderilmez bedbinliği okunuyordu.

İri kulaklarının ve çirkin burun kanatlarının arasından kara tüyler fıskırıyordu. Omuz başlarına iğretiden takılmış gibi ağır ağır sallanan kolları dizlerini geçecek kadar uzun duruyordu. Bu kolların çok kuvvetli olduğu, mafsalları boğmak boğmak ellerinin avuç genişliğinden ve kılı bıleğinden anlaşıyordu.

Üzerinde en iyi kumaştan, lâcivert renkli bir elbise vardı. Bütün uğraşmalara rağmen sırtındaki sakatlığı ceketin eteğini yukarıya doğru kaldırıyordu.

Nefes alırken hışıldıyan bir göğsü vardı. Bu kemikli, fakat sıksa göğüs yeni bir hırsın hamlesiyle kabardı söndü.

Kambur içini çekmişti.

Başını ağır ağır Paşanın resmine doğru çevirerek çıkık omuzunun sıperinden ona baktı. Dudak etleri çekildi, acı bir sırtışı çatlak, kuru sesi takip etti :

— Eeeee Asaf Paşa Hazretleri. İşte sen de bu dünyadan yıkılıp gittin. Babadan öğula geçe sana düşen binlerce, yüzbinlerce liralık miras, ev, yalı, eşya, apartıman şimdi benim avucumun içindedir. Beni dünyaya getirmek, sonra da geberip gitmek, beni yarım, gülünç bir adam, bir ıstırap yığını gibi ortada bırakmak cinayetini yapan o beynsiz alçaklardan sonra bana en büyük fenalığı yapan, amcam olan sensin.

Sarı, iri dişlerini gıcırdatarak kafasını iki tarafa salladı :

— Evet, şimdi geberip gitmiş olan sen. Çünkü sen, elinde yüzbinlerce lira olduğu halde bana ancak bir ekmek parası verdin. Bir tek oda içinde, تنها, fakir bir muhitte, herşeyden mahrum yaşamama sebep oldun. Bana binlerce lira lâzımdı. Ben, istekle yaptırmadığımı bu para ile yaptırabilirdim. Beni mahrum ettin.

Bu alil, bu aciz beden ıstırap içinde az kıvrınmadı. Az ağlamadım ben. Yeter, yeter artık.

İri, kemikli ve kuvvetli ellerini sıksa göğsü üzerinde kavuşturarak, derin bir nefes boşaltırken :

— Eeeeehhh! dedi. Bütün bu ıstırap bugün içinmiş. Bugünün tadını almak için çekmişim bu acıları. O zaman, perde arkalarından, pencere köşelerinden, kendilerine görünmeğe utanarak gözetlediğim, dar sokaktan geçişleri bana yürek çarpıntıları veren, hayalleri uykusuz gecelerimin tatlı rüyasını teşkil eden o kadınlar, o güzel kızlar artık avucumun içindedir. Çünkü bende para var artık. Para her kusuru örter. Para her kapıyı açar. Para kadınları benim ayaklarımın ucuna getirecek, sarı saçlarını, kumral saçlarını iskarpinlerimin bağlarına karıştıracak ve onları orada ağlatacaktır.

Kamburun dişleri bir daha gıcırdağı. Akşam karanlığı ile büsbütün karararan odada Paşanın resmi görünmez oluyor ve sanki bu korkunç akıbeti görmemek için gölgelerle örtünüyor.

Kambur, yeni yerleştiği bu muhteşem yalının içinde, şimdi sanki büsbütün yalnız kalmıştı. Bir an kadar etrafı dinledi.

Derinden derine, yalının geniş, battal kayıkhanesindeki direklere vuran dalgaların gümürtüsü, çok uzaklardan çalınan ve dağ arkalarından gelen sesleri andırıyordu.

Bütün üst kat bomboş gibiydi. İçinden yeni bir ölü çıkmış olan bu yalıdaki yalnızlık bir an kadar sakat ve sinirli adamı susturdu. Sonra birden kapıya doğru, çarpılarak, sığıracak koştu. Topuzu zahmetle çevirerek bağırdı :

— Heyyy. Kimse yok mu burada!

Korkulu ve sinirli sesinin akisleri henüz kaybolmuştu ki, alt kattan vuran bir ışığın biraz aydınlattığı sofada, bir gölge duvardan ayrıldı. İnce bir ses :

— Buyurun Efendimiz, dedi.

Göğsü hışıltılarla inip kalkan kambur acele ile geriye döndü. Atlas koltuklardan birisine oturdu.

Dışarıdaki gölge aralık kapının önüne kadar sokulmuştu. Bu onu büsbütün sinirlendirdi :

— Orada ne duruyorsun?

— Emrinizi bekliyorum efendim.

— Girsene içeriye.

Bir kedi sessizliği ile ilerliyen gölge korka korka kapıdan içeriye girdi. Kapının önünde durdu.

Yarı karanlık odada bu gölge ufak bir selviye, ince uzun bir mezar taşına benziyordu. Kambur adam gözlerini bir müddet kımlıdatmadan duran bu hayalete dikti. Sonra yeniden ve bütün korkularını gidermek ister gibi bağırdı :

— Yaksana elektriği.

Gölge kımlıdadı. Küçük bir çıtırdı ile birlikte oda, pembeli yeşilli bir abajurdan süzülen parlak, bol bir ışıkla doldu.

Karanlıkta çok korkunç görünen gölge, ışık altında erimiş, ufalmışa benziyordu. Bu zayıf, uzun boylu, kahve rengi tenli, avuçlarının içi daha açık renkte, yüzü kemikli, gözleri mahzun, dudaklarının etrafında eylemli çizgiler bulunan bir araptı.

Kambur içleri kanlı gözlerini ona dikmişti. Artık ondan korkmuyor, ona hiddetle, kalın kaşlarını çatarak bakıyordu. Arabın gözleri yavaşça kalkmış, Asaf Paşanın resmine doğru kaymıştı. Gözleri hemen yaşlarla perdelendi.

Şimdi üzerinde daha büyük bir yeis, bir ıstırap vardı. Sahibi ölmüş bir köpek, velinimetini kaybetmiş zün gövdesi altında bükülüyordu. Sızlıyan, romatizmalı dizleri ince uzun gövdesi altında bükülüyordu. Yatmağa, günlerce yatmağa muhtaçtı. Fakat ayakta durmak zorunda bulunuyordu.

Kendisine, her ayın birinci günü Paşadan selâm getiren ve içinde yüz lira bulunan bir zarfı tahta masanın üzerine koyan bu arabın karşısında, kambur dikkatli bakışlarıyla onu seyrediyordu. Birden kımlıdadı ve sordu :

— Senin adın ne idi?

— Behram efendim.

— Sen amcamın sağlığında, yalıda ne iş görürdün?

— Efendim, paşa efendimize hizmet ederdim.

— Ne hizmeti?

— Emirlerini yerine getirir, hizmetçilere nezaret eder, vekilharçlık yapardım.

— Yalıda kaç hizmetçi var?

— Bir ahçı, bir uşak, iki orta hizmetçisi, bir de bendeniz efendim.

Kambur adam kaşlarını çatı. Sesine kuvvet vermeğe çalışarak :

— Bana bak, dedi. Benim emirlerimi tutar, beni memnun ederlerse hepsini yerinde bırakırım. Ona göre hareket etsinler. Yalanı, tembelliği sevmem. Yemeklerim dakikasında hazır olmalıdır.

— Emredersiniz efendim.

— Yalıya geldiğim zaman merdiven başında gördüğüm kız kimdi?

— Efendim, o küçükhammefendi, paşa efendimizin evlâtlığı.

— Adı neydi onun?

— Şermin Hanımefendi.

— Şermin ha!

Gözlerinde gizli, sinsi bir ışık parladı. Başını yavaşça eğdi. Çenesi çıkıntılı göğsüne dayandı. O sakat göğüs körük gibi işlerken kafası da inip kalkıyor, dudakları âdeta şişip uzayordu.

Yarı karanlık odada bu gölge, uzun bir mezar taşına benziyordu.

(Arkası var)

Becerikli Delikanlı

Nakleden : A. B. CANGİL

Viski fabrikatörü Hastings, elinin tersiyle esneyişini örterek rek söylendi:

— Şahadetnameleriniz fena değil Morison!. Canınız isterse, bunların hepsini çerçevelettirip asın!. Ama şahadetname benim işime yaramaz.. Ben yalnız becerikli, açık-göz ve dürüst insanı çalıştırırım..

Delikanlı.

— Beni bir kere deneyin patron!. Dedi.

Hastings homurdandı:

— Hımm!. Zorlu müşterilerle baş edebilir misin evlâd?.

Morison:

— Helbette!.

Derdemez ellerini göyle bir sallamasıyla ortaya hiç yoktan iki tabanca çıkarıverdi ve patronunun burnuna tuttu. Patron adetâ gülümseyip sevinerek namluları itti:

— Canım onu demek istemedim!. Bizim müessesemiz ciddidir. Biz yalnız kanunlara riayet suretiyle çalışırız.. Bunu hiç aklından çıkarmal!. Başkaca hayat hakkında neler düşünüyorsun bakayım?.

— Nerede zayıf varsa, ben daima kuvvetlinin tarafını tutarım!.

Hastings

— Âlâ! Dedi. Bu da bir prensiptir!. Ben onu da sormadım da, daha ziyade senin politik temayüllerini öğrenmek istedim!.

Delikanlı haykırdı:

— Orası nenize lâzım be şef?. Politika mı yapacağız, iş mi?.

— Güzel söz!. Seni bir deneyelim bakalım.. Şimdi kulağını aç dinle.. Geçenlerde göyle yirmi bin litre kadar ispirto aldım.. Bir fırsat satışıydı da.. Hemen bu ispirtolardan likör imâl ettirdim.. Sonradan ispirtoyu muayene ettik.. bir de ne görelim?. Odun ispirtosu değil mi imiş?. Fena halde şapa

oturduk.. Hayır, alkollü içkiler yasak olsa, haydi el altından piyasaya süreriz diyelim.. Velâkin bu bollukta kim ahr?.

Delikanlı:

— Piyasaya sürüverseydiniz be şef!. Kim farkına varacak?. Dedi. Dedi.

Hastings:

— Sen delirdin mi oğlum?. Diye bağırdı. Odun ispirtosunu kim içerse gözleri kör olur.. Başımıza dert mi açaydık yani?. Şimdi bu likörleri dolar haline getirmek vazifesini sana veriyorum Morison!. Ne yap, et, şu likörleri elden çıkar bakalım!. Ama dikkat et!. Bunları sattıktan sonra başımıza dert çıkmasın?. Üstelik halkın sıhhatine bir zarar gelmesini de istiyor değiliz ha-nil. Eğer bu işte muvaffak olursan

tam bana lâyık adam demeksindir Morison.. O zaman seni angaje ettim gittim!.

Aradan, bir iki gün geçti. Bir akşam, Morison paldır küldür gefin yazıhanesine girdi.

— Oldu şef!.

Hastings, ayağa fırladı.

— Ne oldu?.

BENİM SIRRIMI ÖĞRENEREN HERKES ÖLECEKTİR. TABİ BİZDE BUNDAN KURTULAMIYACAKSINIZ.

AFERİN TALİMATINI YERİNE GETİR KAPAĞI ZAMANINDA AÇ.

HERİFİN ŞAKASI YOK.. SONRA SIRA BİZDE

İHTİYARIN SÖYLEYİKLERİ TEKER TEKER YAPILIYORDU.

TAYYAREDE BU SEFER KOLTUK YOK NEREYE GİDİYORDU? DERSİN NARDA?

BİLMEM Kİ AP-TULLAH.. MAN-DRAKE NEREDE

— Sizin likörlerin hepsini sattım şef!.

— Nereye, kime?.

— Rokfeller vakıfları müessesine sattım..

Hastings, şüpheli şüpheli baktı.

— Kaça sattın bakayım?.

— Tam fiatınal.

— Tam fiatına mı?.

— Evet!. Yalnız yekûndan iki bin dolar düşeceksiniz.. Bini, malları satın alan memura rüşvet!.. Bini de benim..

— Peki likörleri ne yapacaksınız?.

— İçeceklermiş şef!.

Hastings bağırdı:

— Sen delirdin mi?.. Ya içip te

kör olurlarsa?.

Morison gayet kesin bir tavırla cevap verdi:

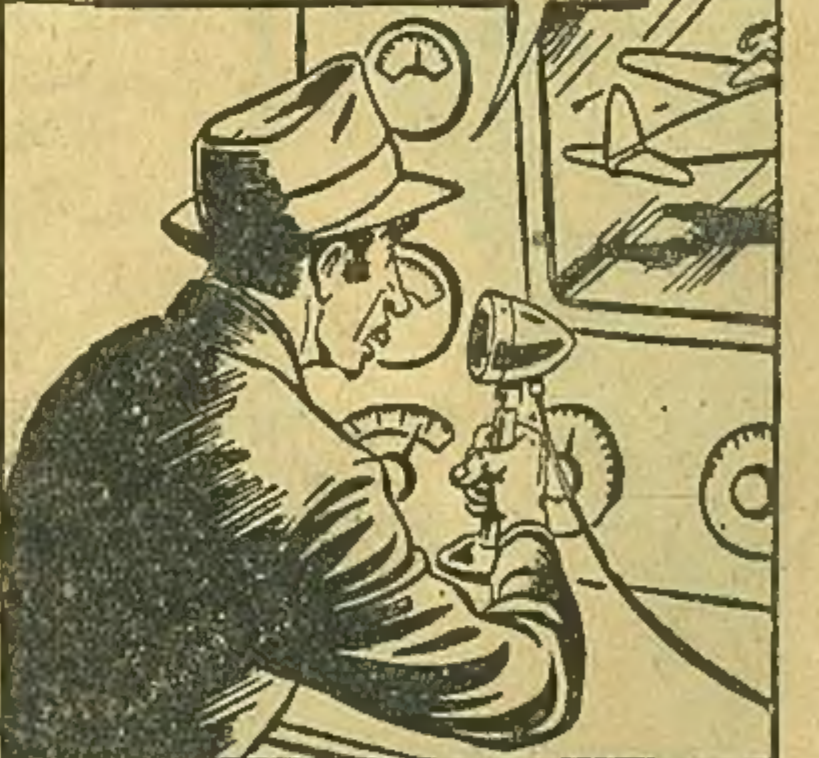
— İmkânı yok şef!. Likörleri sattığım vakıf idaresi, bunları bir körler evindeki âmâlar için aldı. Herifler, damacanalarla içse ikici bir defa daha kör olmalarına ihtimal yok!..

BUNU SAHİDE YAPACAK MİSİN?

LÜZUMSUZ CİNAYETTEN HOŞLANMIYIM.. AMA İŞİME BURUNLARINI SOKTULAR.

MORUK. BEN KAZMA DIŞ.. TAYYARE HAVALANIYOR İÇİNDELER..

KARA ALI

TILSIMLI BİLEZİK

ÖRÜMCEK AĞI

(4 üncü sayfadan devam)

olmaz. Bendeniz arkadan geliyorum.

Birbiri arkasından dışarı sıyrıldılar. Sonra Dallas, pencereyi tekrar ihtimamla kapattı.

Dışarıda matemli bir sessizlik hüküm sürüyordu. Yağmur kesilmişti ama gece, aysız, yıldızsız ve zifiri karanlıktı. Küçük sokak ve Tir Gase tamamen ıssızdı. Kantinye evin köşesinde durarak sordu:

— Ortada otomobil filân da görünmüyor... Nasıl gelmiş buraya?

Dallas mühimsemedi:

— Belki yürümüş, belki de bir kayıkla gelmiştir. Haydi girelim. Fakat Fransız, kılmıdanmadı.

— Eve nasıl girdi?

— Her halde ön kapıdan girmiştir. Neden soruyorsun?

Zabit, bu fikre iştirâk etmiyerek başını salladı.

— Hayır, rezelerin gıcirtısını duymam lâzımdı. Ben koridordaydım, bilemedin on adım ötesinde...

— Canım bunun ne ehemmiyeti var şimdi? Gel girelim, yoksa kaçıracağız herifi...

— Hele dur biraz.

Fransızın hareketli yüzünde, endişeli bir hal belirmişti.

— Robin, dedi, Grundun seni, hiç görmemiş olduğuna emin misin?

— Katiyen görmemiştir.

— Peki ama içeride iki kişi var. Öteki de seni tanımaz mı?

İngiliz ehemmiyet vermiyordu. Kant ısrar etti:

— Sakın bu Bartels olmasın?

Dallas, hayır makamında bir işaret yaptı:

— Sesine bakılırsa, zannetmem!

Bir an durdu. Sonra sözüne devam etti:

— Dinle hazret... Ve bu söylediklerimi kafana iyice yerleştir. Böyle bir işte fazla beklemeğe gelmez. Böyle işlerde şansı zorlamak lâzımdır. Sen bir ipucu buldun. Şimdi artık kader bize güler yüz gösteriyor ve hakikati Grundun ağzından öğrenmek fırsatını elimize veriyor. Eğer kendisi veya adamı beni tanır, sa, buna karşı elimizden ne gelir? Sonra zaten ikiye karşı ikiyiz. Gözünü aç ve ben ne yaparsam sen de bana uy! Kafamızı yukarıda ve cesur girelim içeriye...

Kapıya doğruldu. Kepenklerden dışarı hiç ışık sızılmıyordu. Dallas, elini kapının tokmağına koyar koymaz, kanat açıldı ve sert bir ses, İngilizce:

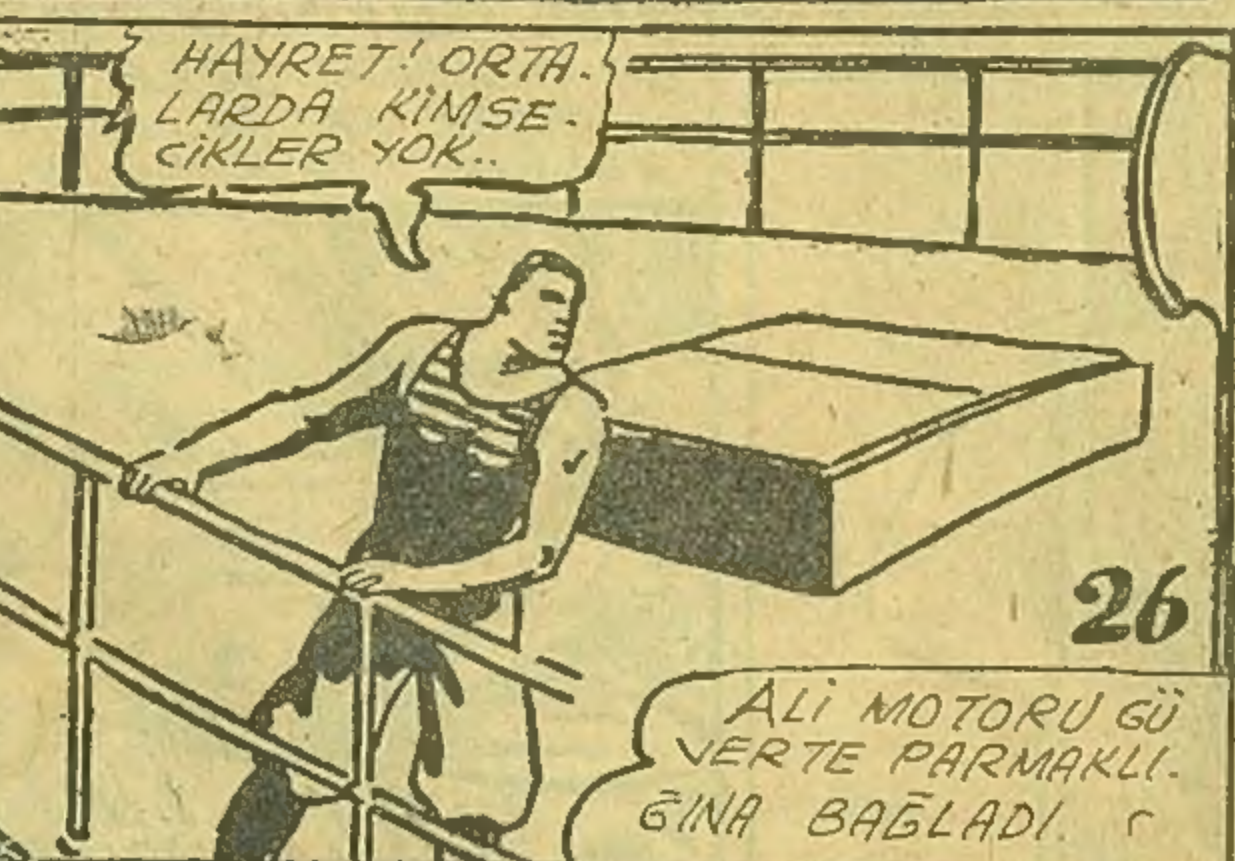
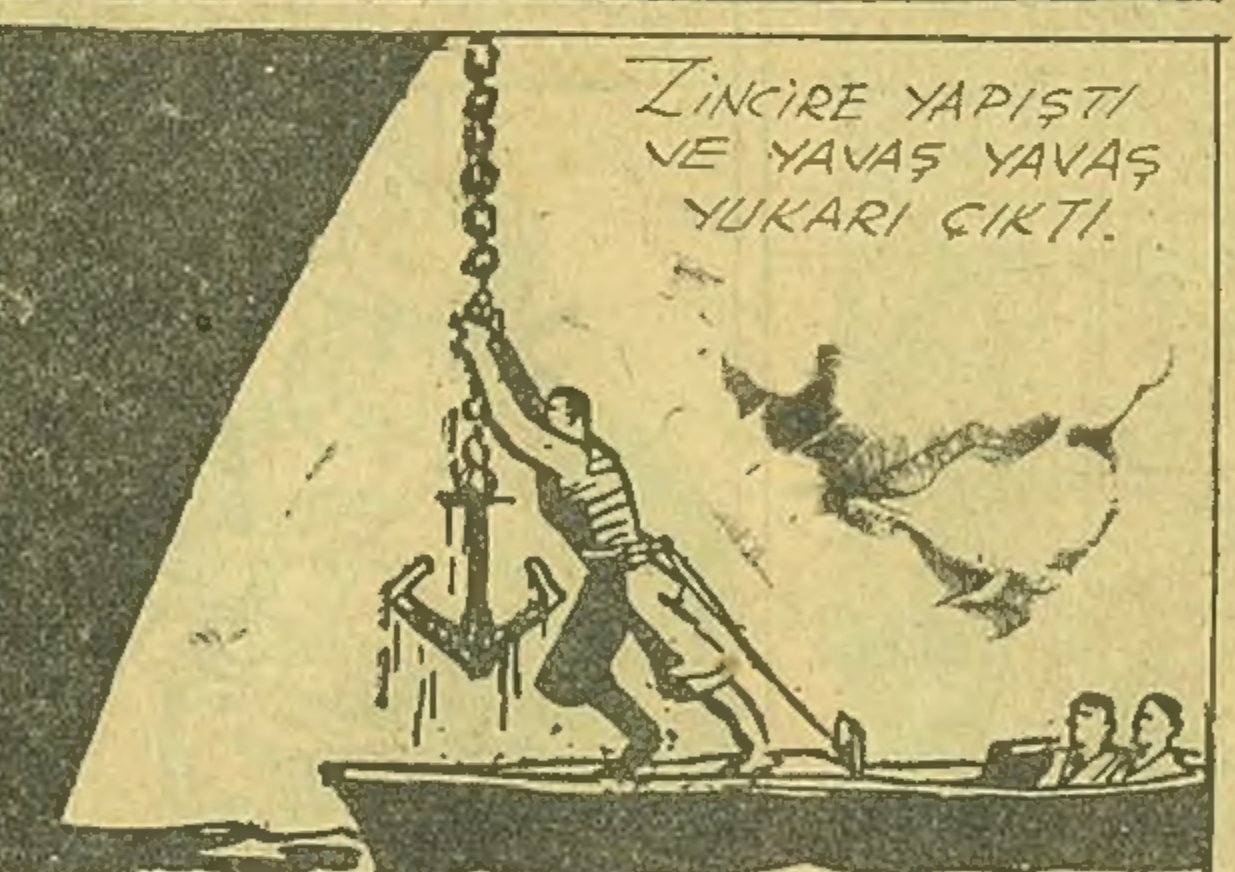
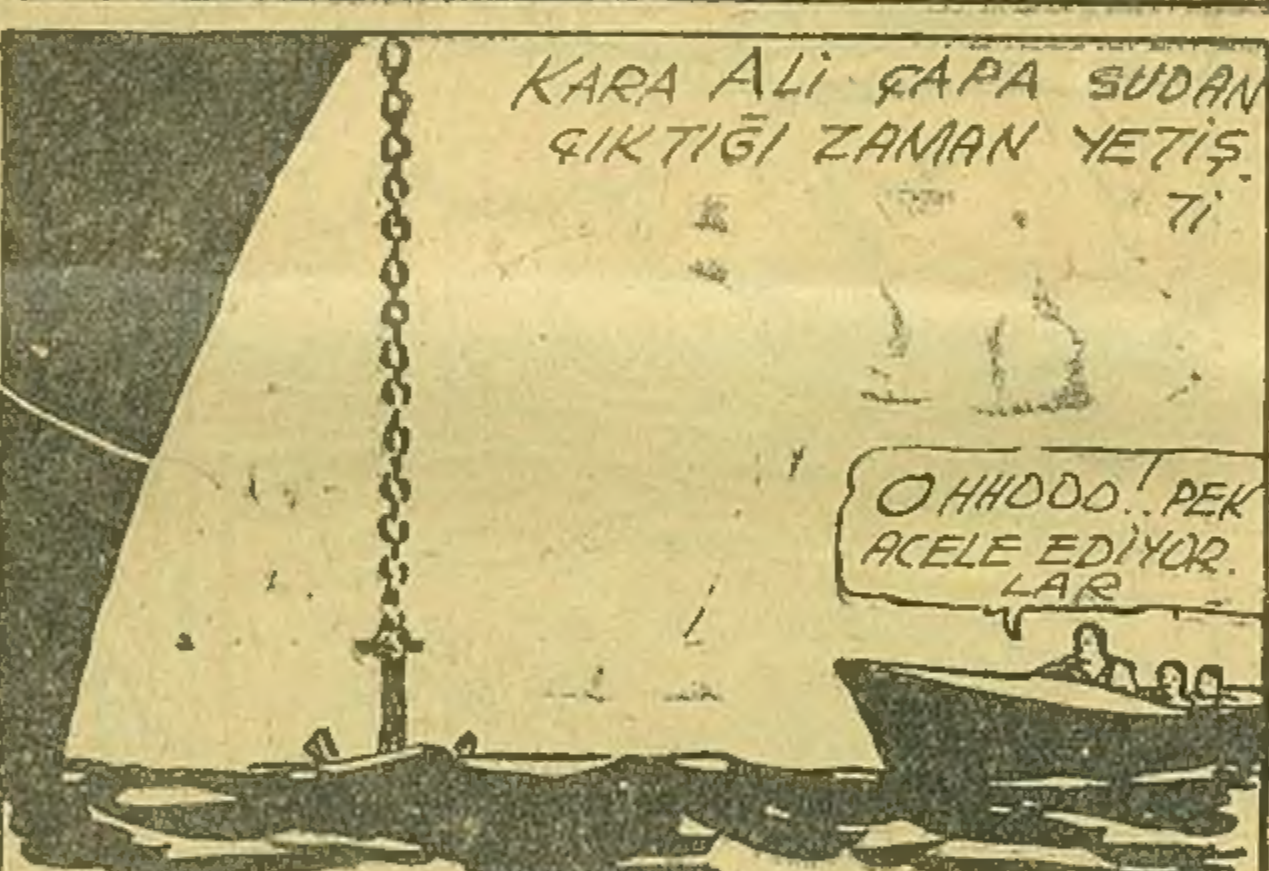
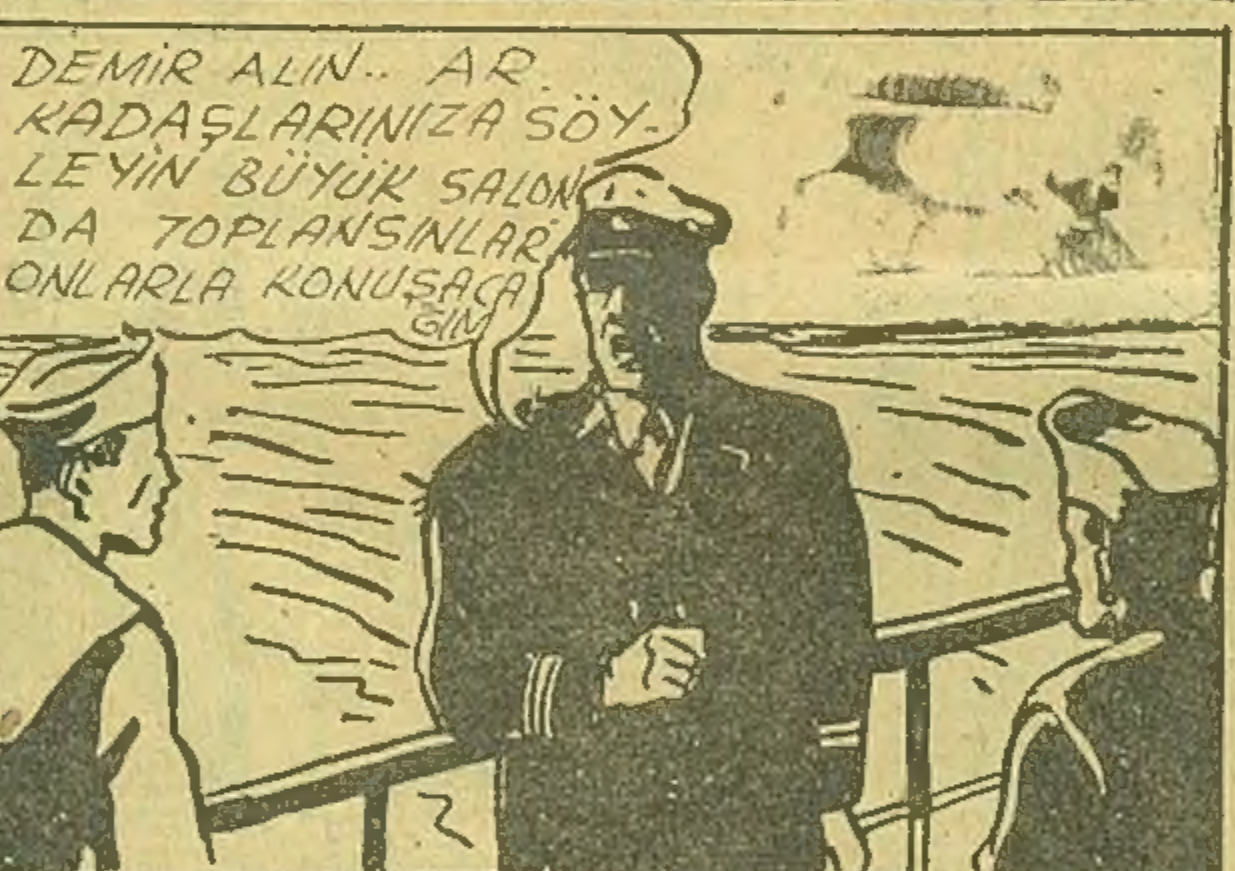
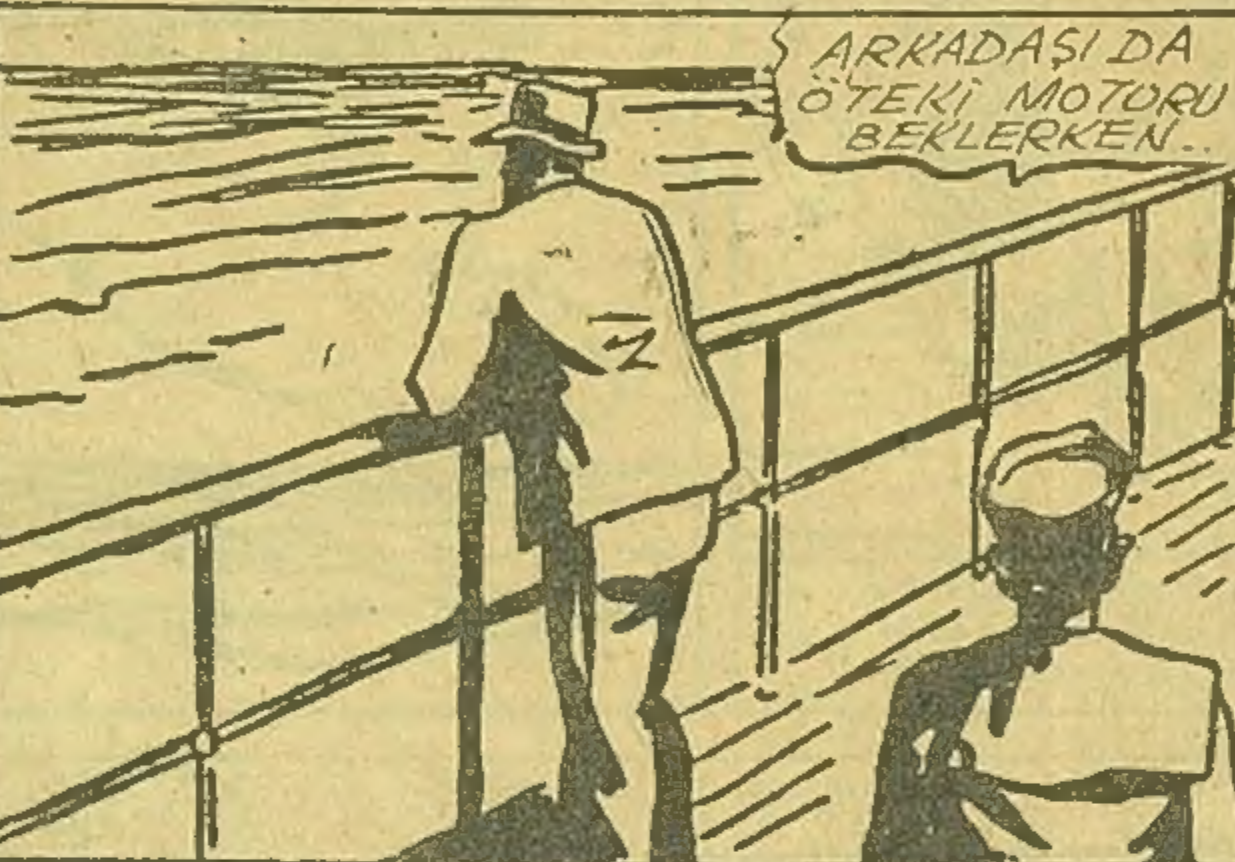
— Merhaba baylar! dedi.

Savaş Başlıyor

Kahvenin tepeden sarkan gaz lâmbalarından birinden vuran ışık, kapının tam karşısındaki iskemlede oturan koca karaltıyı ancak gösteriyordu. Adam, okadar iriyarıydı ki, oturduğu iskemle, vücudunun altında kayboluyordu. Adaleli göğsü, gayet kuvvetli olduğu hissini veriyordu ve kolları nisbetsiz denecek derecede uzundu. Kalın kaşlarının altından, iki ziyaretçiyi süzdü. Geniş ve kıllı elleri, göbeğinde kavuşmuş ve bastonla kocaman sağ bacağı, arkaya doğru atılmıştı.

Akıldan çıkmaz, şekilsiz ve çukuk alniyle kaya parçasına benzer bir suratı vardı. Burnu yassıydı ve burnun delikleri büyüktü. Ağzının kenarındaki zalim büküntü ve gözlerinde yanan ateş, gayet sertti ve kontrol edilmez tabiatla bir insan karşısında bulunulduğunu anlatıyordu. Çok kıllı bir adamdı: Şakaklarını kâmilan kıl kaplamıştı, burnundan ve kulağından da tutam tutam kıl fışkırıyordu. Kısa kesilmiş olan fırça gibi bir bıyığı öyle sertti ki burnunun altından bir demet iğne sarkıyormuş hissini veriyordu. Hülâsa bu adamın iri bir vahşi maymundan farkı yoktu.

(Arkası var)

GİZLİ VAZİFE!..

ERKEKLER AYRI
KADINLAR AYRI
TOPLANSIN..

BU EMİR SÜRGÜNLER ARASIN
DA BÜYÜK ACI GÖSTERİLERİNE
YOL AÇTI. ANA YAVRUSUNDAN,
KARDEŞ AĞABEĞİSİNDEN KIZ
BABASINDAN, NİŞANLISINDAN
AYRILMAK İSTEMİYORDU.

ROBERT
KOHEN

BURADAYIM

YALVARIM SİZE BA-
BAMIN ELİ ERMEZ GÖ-
TÜ GÖRMEZ.. ARTIK
İYİCE KOCADI ONU
BENDEN AYIR-
MAYIN.. HİZME-
TİNİ BEN YA-
PAYIM

RİCA EDERİM.. YALVARIM
AYAKLARINIZI ÖPEYİM. KÖ-
LENİZ OLA-
İMKANI YOK! YIM.. BIRAKIN
BENİ ONUNLA
ÖLEYİM. BİZ KİM
SEYE FENALIK YAPMA

DEFEDİN ŞU KA-
DINI BAŞIMDAN
CAN SIKTI

ESTER'İ GÖTÜRDÜLER.

BABA! BABA!
BABACIĞIM...
BABA..

ALLAH KORU-
SUN YAVRUM
SENİ... CESUR
METİN OL..

VOLF YOKLAMAYA DEVAM
ETTİ
PİYER
GRISON!

OĞLUMUN ADI
DÖRT YAŞIN
DA.. ONU
BENDEN A-
YIRAMAZ-
SINIZ.

YALNIZ
YENİ DO-
ĞANLAR AN-
NELERİNİN
YANINDA KA-
LABİLİRLER.

ÇOCUĞU BENDEN A-
YIRAMAZSINIZ. A-
LAMAZSINIZ ONU
BENDEN.. SİZ NE
HAIN İNSANLARSINIZ

ANNE
ANNE
BEN SE-
NİNLE KA-
LACIĞIM

KIZIM YAVRUM... CESUR
OL... İSYAN ETMEK SANA
HİÇBİR ŞEY KAZANDIR.
MAZ BİZ ÇOCUKLA
MEŞGUL OLURUZ.. ÜZÜL-
ME SEN..

SÖYLE ON-
LARA BE-
Nİ ÖLDÜR-
MEDEN ÇO-
CUGUMU A-
LAMAZLAR.

TEGMENİM
ÇOCUĞU AN-
NESİYLE
BIRAKMA-
NIZ MÜM-
KÜN DEĞİL
Mİ?

EMİRE-
MİRDİR..
YAPILACAK
SEN DE
ÇOK CANIMI
SIKMA PA-
PAZ E-
FENDİ..

ALIN GÖTÜ-
RÜN ŞU
PİÇİ BE..
HAYIR.. BE-
Nİ ÖLDÜ-
RÜN DAHA İYİ..

SALDIRAN ASKERLERİN KAR-
ŞISINDA LÜSİ AKLINI KAYBET-
Tİ. ANNE SEVGİSİ KUVVETİNİ
ON KAT ARTIRMIŞTI.

ASKERİN BİRİNİN Sİ-
LAHINI ÇERTİ ALDI.

VE BİR TANESİNİN BİR HAMLE-
DE HAKKINDAN GELDİ. AS-
KER BÖĞÜREREK YERE
YIKILDI.

ARKASI VAR

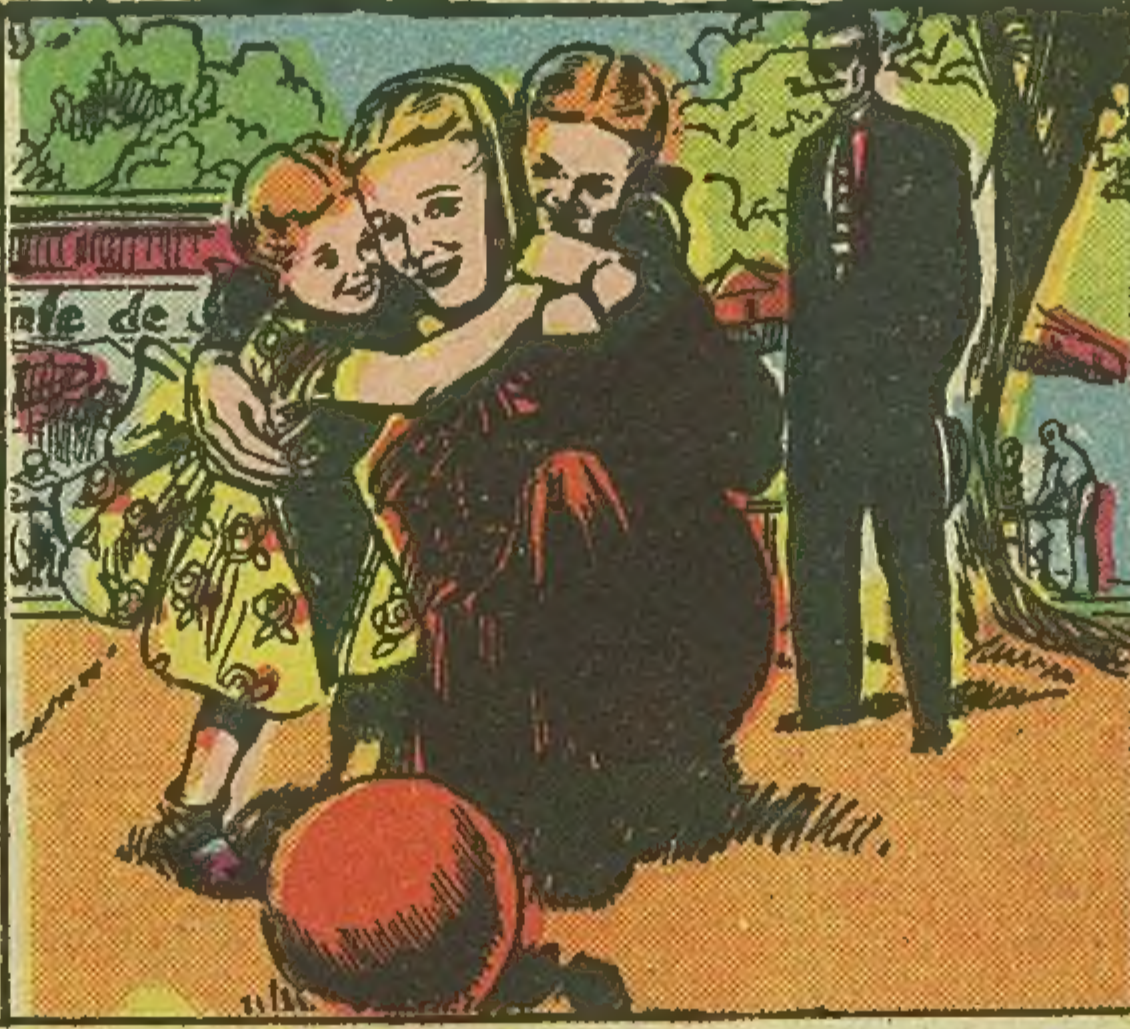

NAT PINKERTON

REİSİN PLANI İYİ YÜRÜYOR MU BAY MOR. RİSON ? NE DERSİN?

BAK..BAK.

ÇOK GÜZEL BİR GÜN GEÇİRDİM BAY NAT. İKİZLER ÇOK CİCİ ŞEYLER. ŞİMDİ GE LİN OĞLUMU GÖRÜN..

YARIN GELEM OLUR MU? ŞİMDİ HAVA ALANINDA Bİ RİNİ KARŞILAYA CAĞIM.

ÖYLE EĞLENDİM Kİ.. BENDE BAY NAT'I YEMEĞE ÇAĞIR DİM. AMA KARŞILAYACAĞI BİR YOLCUSU VARMIŞ..

KARŞILA YACAĞI YOLCUSU?

NEYE BÖYLE DÜ RUYORSUN? NE VAR? ŞA'VA MI AİT?

YOK CANIM.. GEL BİZİM ADAMA BAK.. MELEKLER GİBİ UYUYOR..

HELLO

HELE ACELE ETME.. ŞA'VI YARIN GÖRECEKSİN.. EMNİYETTE.. YAL NIZ SANA DAHA EWEL'NE DE ANLATACAKLARIM VAR MEKİS TİYOR SUN?

İŞTE DOLLI BÜTÜN BİL DİKLERİMİ SEN DE BİLİYORSUN.. KARAR SANA AİT..

KARARI MA RARI YOK ŞA'VI ALA CAĞIM..

SENİN BUNU DİYECEĞİNİ BİLİ YORDUM. AMA STARLOKLA SENİ KONUŞTURMAYI VAAT ETTİM. ÇAĞIRAYIM

ÇAĞIR AMA FIKRİMDEN CAYMIYIM..

DEMEK YARIN ONDA.. HAYIR BURADA DEĞİL PARKTA BU LUŞURU?

BİRŞEYLER DÖNÜ. KORKU YOR.. NENİZ VAR YORUM.. BAY STARLOK? KAPİYİ KA PAT TA AN LATAYIM.

TAM VAKTİNDE GELDİNİZ BAY STARLOK. İŞTE ŞA'VIN ANNESİ.. BEN SİZİ YALNIZ BIRAKAYIM DA ANLAŞIN..

SİZ BİRŞEY SÖYLEMEDEN BEN KARARI MI SÖYLİYİYİM. ÇOCUĞUMU İSTİYORUM.

RİCA EDERİM YALNIZ KENDİNİZİ DÜŞÜNMEYİN.. ÇOCU ĞUN İSTİKBALİNİ DÜŞÜNÜN..

ZAVALLI.. NE GÜÇ VAZİYET İNŞALLAH ÇOCUĞU BIRAKMAZ.

GÜZEL BİR KADIN.. ONA ACIYORUM. AMA İNŞAL LAH PATRON ONU KANDIRIR. ŞA'VIN YANIMIZ DA KALMASI DAHA İYİ..

ARKASI VAR